

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 100 Берез. - Квіт. 2014 № 2

ЗМІСТ

Гефсиманія – пильнування та молитва	3
Віра – рушійна сила посвячення ..	7
“А хто то мій ближній?”	8
Близька буря та її славний наслідок ..	9
Благословення від прощення	14
Невдячний, бунтівний Авесалом ..	17
Завоювання Новим Створінням свого тіла.....	19
Привітність – прикмета Христа... ..	23
Вислухані молитви.....	25

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушуються... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ГЕФСИМАНИЯ – ПИЛЬНУВАННЯ ТА МОЛИТВА

МАТВІЯ 26: 36-46

“Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!..” (Луки 22: 42).

Читаючи вдумливо про темну годину нашого Господа в Гефсиманії, про Його “благання й молитви до Того [до Отця], хто від смерті Його міг спасти” (Євр. 5: 7), неможливо позбутися відчуття, що існує щось абсолютно безглузде в панівному переконанні серед християн, що наш Господь Ісус сам був Своїм Небесним Отцем Єговою, що для Нього заносити благання було удаванням, висміюванням молитви. Але ми знаємо, що Він у жодному значенні не був Отцем, а був просто тим, ким Себе називав – Сином, посланим від Бога, Однородженим від Отця, родженим перш усякого творива, початком Божого творива (Ів. 10: 29; 1: 14; Кол. 1: 15; Об. 3: 14). З жодного іншого погляду мову нашого Господа та Його апостолів, а також спосіб Його поведінки неможливо пояснити логічно. Щиріх шукачів правди ми відсилаємо до Викладів Святого Письма, том V.

Наш Господь та Його учні вийшли з горішньої кімнати, де вони вшановували Його смерть. Після цього вони вирушили на Гору Оливну, в сад, званий Гефсиманією. Ця назва означала “місце чавлення оливок”, бо тут, правдоподібно, чавили оливки і робили олію, яку використовували для їжі та освітлення. Один з євангелістів називає його “Гефсиманським садом”, хоча слово “сад”, вживане в давнину, за значенням більше відповідає саду з квітами. Але це не був сад квітів. На схилі Гори Оливної сьогодні є невеличке обгороджене місце, приблизно 15 кв. м., яке вважають місцем, де наш Господь молився в агонії. Тут росте вісім дуже старих, викривлених оливкових дерев, і

навіть якщо воно не є тим самим місцем, то повністю підходить для нього.

Наш Господь, очевидно, мав дві причини прийти сюди тієї ночі. Перше, розуміючи, що Він буде заарештований зрадником Юдою та ватагою, яку той приведе, наш Господь, мабуть, не хотів створювати клопотів та непорозуміння Своєму приятелю, який доброзичливо дозволив їм скористатися горішньою кімнатою. Друге, Він хотів трохи спокою опівночі, де на схилі гори міг би побути на самоті з Богом, щоб вилити Свою душу в молитві та отримати зміцнення для важкого випробування, яке було попереду. Дотримуючись останньої думки, бачимо, що наш Господь, прийшовши в сад, залишив вісьмох учнів при вході, як своєрідну зовнішню сторожу, варту, щоб пильнувати, а взяв зі Собою тих трьох, яких не раз удостоював такої честі: Петра, Якова та Івана. Сміливий та запальний Петро, Яків та Іван, названі “синами грому”, були найвідважнішими, найпалкішими, найзавзятішими Його учнями. Вони, як забажав Собі Ісус, мали бути поруч з Ним у час тривоги. Але тепер Він захотів бути самотнім під час молитви, бо навіть найвірніші приятелі не могли збагнути того, що відбувалося: “не було із народів зо Мною нікого”. Отже, Він залишив їх і пішов далі (як каменем кинути), де, впавши на коліна, долілиць, як написано в різних місцях, на самоті розмовляв з Отцем.

Різні описи про важкі хвилини нашого Господа, зібрані разом, здається показують, що розумовий відчай прийшов на нього, немов сильний біль, якого Він ніколи не знав перед тим, і цей тягар ставав щораз важчим – “тяжко сумна душа Моя аж до смерті”, повна смутку, що майже розчавив життя, каже Матвій. Марко говорить (14: 33), що

Він “почав тужити”, немовби смуток прийшов на Нього несподівано, викликавши збентеження. Лука, який був лікарем, каже, що Він був “у смертельній тривозі”, змагався, боровся (в грецькій мові це означає боротьбу, яка набирає сили та гостроти), так що “піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю”. Такий кривавий піт не є чимось незанимким лікарям, хоча трапляється дуже рідко. Він свідчить про крайнє нервово напруження – про тугу, яка межує зі смертю*.

Невір’я висунуло здогадку, що опис смутку, сліз та молитов нашого Відкупителя свідчить про Його слабкість. Такі особи аргументують, що віддавна було багато мучеників різних релігій, які приймали смерть сміливо, зі стоїчною непохитністю, часом навіть з посмішкою, і що цей опис показує Ісуса малодушним, нижчим, а не вищим від інших. Та зі всім цим пов’язана певна філософія, якої вони, мабуть, не здатні збагнути. Деградованому, зіпсованому, брутальному людству притаманна притупленість, заціпеніння, які зносять біль та смерть з байдужістю, що дозволяє їм приймати смерть без великих емоцій, або ж безжалісно завдавати її іншим без співчуття. Ми раді, що Ісус не був одним з тих холодних, крижаних стоїків, а був повний тепла, любові, ніжних почуттів та людяності і, відповідно, може співчувати найбільш лагідним, найбільш чутливим, витонченим, вразливим особам більше, ніж будь-яка інша людська істота. Ісус, мабуть, гостро відчував умови, в які Себе поставив – покласти власне життя за світ. Чим досконаліший організм, чим більш чутливий та легко збудливий, тим більше в ньому може поміститися радості та смутку. Наш Господь, абсолютно досконалий, очевидно був незрівнянно вразливим до болю інших.

Крім того, Він мав досконале життя, яке не втратив, і знав це, розуміючи, що незадовго Він розстанеться з ним, тоді як інші з людського роду мають тільки загублене, засуджене існування і розуміють, що їм так чи інакше доведеться з ним

розстатися. Отож, покласти Своє життя було для нашого Господа чимось зовсім іншим, ніж би поклав своє життя хтось з Його послідовників. Припустимо, що 100 відсотків представляло би досконале життя. Наш Господь мав всі сто, щоб покласти, натомість ми, на 99 відсотків мертві через провини, гріхи та осуд, могли би покласти тільки одну соту.

Холодна, стоїчна байдужість до втрати життя, яка виникає зі знання, що життя в будь-якому випадку триватиме тільки короткий час, була би чимось протилежним до ясного розуміння, яке мав наш Господь і яке виникало з досвіду перебування з Отцем, “поки світ не постав”, а також усвідомлення того, що життя, яке Він збирався покласти, не було втрачене через гріх, а було Його добровільною жертвою. Без сумніву, саме думка про можливе припинення існування була істотним чинником появи смутку нашого Господа. Апостол виразно дає це зрозуміти словами (Євр. 5: 7): “Котрий за днів тіла свого приносив молитви і благання до Того, хто міг спасти Його від [з] смерті, з великим голосінням і слізьми, і почуто Його за страх [за те, чого Він боявся]” (Кул.) – перестати існувати. Готовий завжди виконувати Отцівську волю, Він день за днем тривав у самопожертві; і ось тепер, за кілька годин, все мало закінчитись. Ця думка принесла іншу думку: чи Він виконав волю Отця досконало? Чи може Він сподіватися отримати обіцяну нагороду, воскресіння з мертвих? Бо коли б Він схибив у якісь подробиці, відхилився від точного мірила досконалості, Його смерть означала би припинення існування. І хоча всі люди бояться припинення існування, ніхто з них не може знати повної глибини і суті значення цього, як знав Той, Хто не тільки мав досконале життя, але й пам’ятав про Свою попередню славу з Отцем перед тим, як світ постав. Для Нього вже сама думка про припинення існування була нестерпною, вселяла жах душі. Така думка, мабуть, ніколи раніше не приходила до нашого Господа з такою силою. Все це звалилося на Нього таким тягарем, що буквально обгорнуло смертельним сумом. Він знав, що постраждає (по Закону) як злочинець, тому, зрозуміло, поставало питання, чи справді Він був цілком бездоганим, і чи небесний Суддя повністю

* Проф. Тішендорф доводить, що цей уривок про кривавий піт нашого Господа не знаходиться у Ватиканському манускрипті (Vatican MS), хоча є у первісному Синайському манускрипті (Sinaitic MS). Отже, уривок є сумнівним або є під знаком запитання.

виправдає Його після того, як стільки людей намагається Його обвинуватити?

Помолившись, Він повернувся до трьох учнів, котрим довіряв найбільше і котрі були Його випробуваними та довіреними приятелями, та побачив, що вони сплять. Лука пояснює, що вони спали від смутку. Ніч та все, що відбулося, схвилювало їх; пам'яткова вечеря, яку вони до кінця не зрозуміли, тим не менше, залишила на них свій гнітючий слід, коли Учитель пояснював, що це представляє Його смерть, і що згодом один із них зрадить Його. Наслідки тривоги привели до свого роду заціпеніння. Наш Господь дуже лагідно докорив їм: “Отак, не змогли ви й однієї години попилувати зо Мною?.. Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу!” Ви не тільки повинні пильнувати ради Мене, але й повинні пильнувати заради самих себе. Година суворого випробування прийшла на всіх нас; пильнуйте і моліться, щоб ви не впали у цей злий час.

Тоді Господь пішов молитися знову. Сказано, що Його молитви склалися з тих самих слів, тобто виражали ті самі почуття. Так само було в третій раз. На Його серці лежав один і той самий тягар: Чи може Він бути певним, що, намагаючись виконувати волю Отця і закінчивши Свій шлях, Він зробив це так як потрібно? Чи може Він мати цілковиту певність віри, що Бог спасе Його від смерті через воскресіння? У відповідь на прохання був посланий небесний посланник, щоб потішити, запевнити, зміцнити Його. Нам не сказано, яке послання приніс ангел, але бачимо, що це було послання миру – запевнення, що шлях нашого Господа отримав похвалу від Отця, і Він буде повернений з мертвих через воскресіння.

Сказаного було достатньо, щоб дати нашому Господу сили та відваги, потрібної для важкого випробування, яке ще було попереду. З цієї хвили і далі ми бачимо Його найбільш врівноваженим, найбільш спокійним зі всіх знаних постатей, які коли-небудь предстали перед нами. Коли прийшов Юда та його ватага, Господь мав найбільший спокій та найбільше самовладання. Так само було перед первосвященником Кайяфою, перед Пилатом, так було під час розп'яття. Він здобув мир від слів, що Він вгодив Отцю і що всі милостиві обітниця слави, честі та безсмертя

належать Йому. Тепер Він міг витримати будь-яке випробування.

Святе Письмо запевнює, що наш Господь був спокушений у всьому так як ми (Його брати), і те, що відбулося з Ним у Гефсиманії, є ілюстрацією одного з найбільш суворих випробувань, які приходять на Господній народ. Здається, супротивник часом намагається знеохотити нас, підштовхнути до думки, що випробування та труднощі “вузької дороги” жертвування марні, що ми могли би від них відмовитися. Коли такі думки приходять до тих, котрі наполегливо і вірно намагаються виконувати умови своїх обітів посвячення, вони становлять одне з найсуворіших випробувань, які їм доводиться переносити. Якщо вони відмовились від світу з його уподобаннями, від надій, цілей, бажань, обмінявши все це на небесне, тоді кожна річ, яка затьмарює небесні надії, штовхає їх у темряву, більшу та густішу від тої, яку вони могли би знати, коли б ніколи не бачили і не оцінили славних обітниць. Який шлях обрати в таку хвилину? Треба йти за прикладом нашого Господа, шукати лице Отця, прагнучи знати, чи з нами все гаразд; шукаючи якогось запевнення, що хоч світ нас ненавидить і наговорює на нас неправду, ми далі Йому до вподоби; шукаючи якогось свіжого запевнення, що з нами все буде добре, що Господь дасть нам частку в кращому воскресінні до вічного життя.

Навіть наводячи таку відповідність між нашими труднощами і труднощами нашого Господа, ми не повинні забувати, що існує величезна різниця; що ми походимо з вмираючого роду і на дев'яносто дев'ять відсотків вже мертві; що ми не здатні повністю оцінити суть смерті, ані суть вічного життя; що, не дивлячись на все, ми маємо приклад нашого Господа і додаткове запевнення, що нашу частку в Першому Воскресінні ми не здобудемо завдяки власній досконалості, але через Його досконалість, дану нам, якщо ми засвідчимо Господу повну відданість нашого серця, намірів, волі, не дивлячись на недосконалість наслідків наших зусиль прославляти Його в нашому тілі та душі.

Євангеліст записав, що наш Господь молився: “Отче Мій, коли можна, нехай обміне ця чаша Мене”. Можливо, що наш Господь мав на увазі наступне: Якщо у Своїй безмежній любові та

милості Ти вважаєш за можливе у якійсь мірі виконати Свій задум спасіння людства без того, щоб Я помер, то нехай буде так. Але коли б Господь так думав, це означало б, що Він не повністю зрозумів план Отця про реституцію людства, яка можлива тільки через викупну ціну за Адама та його гріх. Але розуміючи це, наш Господь не міг навіть припускати, що всього цього можна досягти по-іншому, без повного викупу. Цілком можливо, що Його найбільше гнобила думка, яка ставала все виразнішою в розумі, що тепер, коли Його схоплять як злочинця, вороги постараться не вбивати Його потаємки, а передати римлянам. Він знав, який вплив та силу вони використають, щоб добитися свого, і знав також, що римським методом виконання покарання є розп'яття. Також Він знав, що Святе Письмо виразно говорило: "Проклятий усякий, хто висить на дереві".

На цьому, мабуть, зосередилася Його думка: Мої співвітчизники будуть вважати, що Бог покинув Мене, прокляв; Я помру як Богохульник, як лиходій, тоді як кожним Моїм прагненням є і завжди була вірність, відданість Отцю. Такою, віримо, була особлива причина туги нашого Господа, названа "чашею" смутку, про яку Він просив, щоб, коли це можливо, вона оминула Його. Віримо, що Він знав, що Його смерть обов'язкова, неминуча, як Він не раз казав Своїм учням. Але Його найбільше вражала ганебна форма смерті, "смерть хресна", бо вона не тільки передбачала ганьбу та кривотлумачення з боку народу і тих, кого Він так любив і кому старався робити добро, але й несла зі собою думку, що Він був проклятий Богом, а якщо проклятий Богом, то не міг сподіватися жодного виконання славної обітниці воскресіння. Та коли ангел запевнив Його, що насправді Він не проклятий Богом, навіть якщо на певний час зайняв місце проклятого Адама і став "прокляттям за нас", за Його рід, тоді навіть хрест та сором можна було стерпіти стійко.

ПІЛЬНУЙТЕ Й МОЛІТЬСЯ, ЩОБ НЕ ВПАСТИ В СПОКУСУ

На прикладі нашого Господа та апостолів маємо ілюстрацію пильності та молитви в темну годину лиха. Наш Господь дотримувався вказівки, яку дав учням. Він пильнував, Він молився,

Він здобув благословення, Він зміцнився, Він вийшов переможцем. Вони ж не пильнували, не молилися, не розуміли вимог того, що відбувалося. У результаті, бачимо, вони, спантеличені, розсипалися, а один, найсильніший з них, котрий ще недавно хвалився, що "якби й усі спокусились про Тебе, я не спокушуся ніколи", під натиском обставин, слабкий з браку сили, яку мав би здобути через пильнування та молитву, відрікся Господа з лихослів'ям.

Бачимо, що там, де Господній народ намагається жити святим, посвяченим життям, але ігнорує пораду Господа пильнувати та молитися, він поводить себе немудро. Якими б чистими дівчатами вони не були, вони нерозумні: не можуть сподіватися здобути перемогу над собою, над гріхом і над супротивником однією рукою, самі. Якщо сам Учитель потребував зміцнення, то, зрозуміло, ми потребуємо також. Якщо Він отримав його у відповідь на благання з великим плачем та слізьми, то це дає нам зрозуміти шлях, яким Богу подобається дати повне запевнення віри, яке може зміцнити нас, як добрих воїнів, щоб терпіти будь-що і все в Його ім'я та в Його службі.

Хто шукає Господа щиро та з молитвою, той напевно отримає благословення, яке отримав Господь Ісус. І хоча до них не прийде такий самий небесний посланник, щоб потішити та підбадьорити, однак напевно буде інший небесний посланник. Це може бути хтось зі співучнів, здатний прийти і потішити в наших труднощах-випробуваннях так, як жодний апостол не міг поспівчувати або допомогти нашому Господу. Або ж цим посланником може бути один з апостолів через повні благодаті натхнені слова, які Бог передав нам через них у Своєму Слові. Яким би шляхом не прийшло зміцнення, воно стане запевненням – не від людей, не від ангелів, а від Бога – що ми Йому подобаємося і прийнятні, що ми можемо відкликатися до надзвичайно великих та дорогоцінних обітниць, які Він має для тих, хто Його любить.

Зараз ми, так би мовити, є в годині випробування, яка приходить на весь світ, щоб випробувати його. Теперішній час представлений у Святому Письмі як "година спокуси", тобто випробування, при завершенні цього віку. У певному значенні слова, це – година Гефсиманії

для всього справжнього Господнього народу, повністю посвяченого Йому. Це – година, в якій ми, так само як Господь, повинні шукати лице Отця, щоб здобути цілковите запевнення, що ми є Його, що Він – наш, що ми можемо з довір'ям покладатися на Його силу перевести нас через цю годину. Це – час, в якому ми повинні переконатися в тому, про що деколи співаємо: “Хай темні хмари звідусіль не закривають образ Твій”.

Це – час, в якому ті, котрі нехтують словами Учителя “Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу”, напевно потраплять у спокусу і, цілком ймовірно, впадуть у ній. Це – важке падіння. І хоча вони, як Петро, будуть підняті з нього, це буде з плачем. Деякі роблять помилку, коли моляться, не пильнуючи; інші роблять помилку, коли пильнують без молитви. Безпечним і єдино правильним є те, що наказав наш Господь і що поєднує обидві речі. Ми повинні пильнувати, бути насторожі проти посягань світу, плоті та диявола. Ми повинні пильнувати, щоб мати всі підбадьорення Господнього Слова, щоб мати докази

їхнього виконання, знаки, що свідчать про Його присутність та про великі зміни епохи, які перед нами. Ми повинні пильнувати про все, що зміцнить нас у вірі, надії, відданості та любові. Пильнуючи, ми повинні безперестанку молитися.

Ми повинні молитися разом як Господній народ; ми повинні молитися в наших домах, сім'ях; ми повинні молитися потаємно, на самоті. Ми повинні мати дух молитви у всьому, що ми кажемо і робимо: тобто наше серце повинно постійно звертатися до Господа за керівництвом у всіх життєвих справах, щоб ми робили все, що можуть знайти наші руки, так, щоб це було прийняте Ним і щоб ми були Ним захищені від спокуси, яку в іншому випадку навряд чи вдасться знести, і щоб остаточно ми були визволені від лукавого і здобули місце в Царстві нашого Господа. Брати та сестри, щораз більше пам'ятаймо і запроваджуймо на практиці (у кожному домі, в який завітав цей журнал) слова нашого Господа: “Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу”.

R2773 (1901 p.)

ВІРА – РУШІЙНА СИЛА ПОСВЯЧЕННЯ

“Тримаймо непохитне визнання надії, вірний бо Той, Хто обіцяв.” (Євреїв 10: 23).

Апостол пише до тих у першій Церкві, котрі проявляли ознаки вагання, котрим не вдавалося триматися міцно. Він говорить їм, що хоча свого часу вони були вірними, проте стали, щонайменше, теплими у відношенні до Господа та християнського шляху. Він дає зрозуміти, що стійкість віри Божої дитини, стійкість, з якою вона тримається визнання своєї віри, має багато спільного з послідовністю у християнському житті. Наша віра була рушійною силою, яка привела кожного з нас до посвячення Господу. Ми повірили, що Бог дав Відкупителя для прощення гріха. Ми повірили, що ми будемо прийняті, а наші гріхи будуть прощені через Господа Ісуса Христа, що ми станемо синами Бога, спадкоємцями Бога, співспадкоємцями з Господом Ісусом. Ці мотиви надихали нас на початку і вели до Бога. Вони прислужилися нам, щоб привести нас до вирішального кроку.

Св. Павло каже, що ці євреї-християни визнали добре визнання, але, принаймні, деякі з них стали так чи інакше байдужими. Він каже, що хоча на той час вони вже мали би бути вчителями, їх далі треба було навчати “перших початків Божого Слова”. Вони втратили частину віри і своє довір'я до Господа.

Всім нам відомо з досвіду, що речі, які ми розуміли на початку, можуть стати туманними та невизначними. Коли духовні речі стають туманними, коли ми не можемо збагнути духовні істини так як колись, коли ми починаємо боятися, і наша радість у Христі блякне, ми позбуваємось рушійної сили нашого посвячення. Ми втрачаємо віру. Тому міцно тримаймося цього якоря наших душ, щоб не потрапити в дрейф і не розбитись об скелі. Якщо ми не будемо триматись нашої віри, ми втратимо все, бо “догодити [Богу] без віри не можна”. Без віри не можна підперезатися зброєю і йти вести добрий бій. Ми ніколи не вирушимо до бою, якщо не будемо вірити, що такий бій ведеться, або що він принесе якісь

результати, якусь нагороду за важку працю та страждання.

НАША ОСОБИСТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Аргумент апостола полягає в тому, що ми повинні триматися віри, яка започаткувала наше християнське життя і яка також має завершити його. Господь здатний перевести нас крізь все, і Він це зробить, якщо ми виконаємо свою частину. Але умовою, на якій Господь нас прийняв, було наше бажання зостатися вірними. Отже, все залежить від вірного дотримання віри, яку ми визнали свого часу, від нашої непохитності, від того, щоб проганяти будь-які сумніви та страхи. Основою нашої віри в остаточний тріумф є запевнення, що “вірний Той, Хто обіцяв”. Знаємо, що в Біблії є “надзвичайно великі та дорогоцінні обітницї” для нас. Хоча Господь говорить, що в нас самих немає нічого, на що ми могли би опертися, Він запевняє, що Його благодать є

достатньою, і що Його сила удосконалюється в наших слабостях. Нам потрібно тільки міцно її триматися. Отже, якщо ми міцно тримаємося нашої віри, ми можемо здобути все, що Бог нам обіцяв. Він вірний; Він не знехтує Своїми обітницями; Він зробить все, що сказав.

Якщо ми вагаємось або хитаємось, то ми або втрачаємо віру, або втрачаємо дух слухняності та любові. Отож, коли ми зауважуємо в собі наявність одного з цих станів, ми повинні негайно йти до Божого Слова і молитися, щоб наша віра, любов та запал повернулися до нас. Ми повинні щоденно ретельно вивчати наше серце, щоб переконатись, що ми далі віддані Господу, що ми намагаємось класти наше життя на основі нашої Угоди, що ми розвиваємо плоди та благодаті Святого Духа. Саме так ми виконаємо наші обіти, і нам відкриється “щедрий вхід” у “вічне Царство Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа”.

R5698 (1915 p.)

“А ХТО ТО МІЙ БЛИЖНІЙ?”

*“Люби свого ближнього, як самого себе”
(Матвія 22: 39).*

Ці слова наш Господь процитував, підсумовуючи Десять Заповідей. Розділивши Десять Заповідей на дві частини, Він показав, що одна частина стосувалася обов’язків та зобов’язань перед Богом, а друга – обов’язків та зобов’язань перед ближніми. Перша частина закликала любити усім своїм серцем, своєю істотою, своїм розумом, своїми силами Господа та Його службу, а друга частина, яка стосувалася людства, закликала любити свого ближнього, як самого себе.

В особливому значенні юдеї вважали себе Божим народом. Тому під Законом вони вважали один одного ближніми, бо всі вони були народом Господа. Але вони думали, що хоча їм слід любити ближніх від усього серця, треба також ненавидіти своїх ворогів – усі довколишні народи, з якими Бог не рахувався. Однак той факт, що Бог у минулому наказував їм убивати або проганяти довколишні народи, зовсім не означав, що юдеї повинні ненавидіти їх та хотіти завдати справжньої кривди. Наш Господь, очевидно, хотів показати, що юдеї неправильно

сприймали речі. Він навчав їх любити своїх ворогів, робити добро тим, котрі їх переслідували. Це був кращий шлях. Він показав їм, що вони повинні дивитися ширше і сприймати весь світ доброзичливо.

Для цього одного разу Він дав їм притчу про Доброго Самарянина. У цій притчі Він зобразив одного чоловіка, котрий не був юдеєм, але прислужився пошкодованому юдеєві. Юдейський священик зауважив пораненого чоловіка на дорозі, проте обійшов його краєм. Левит, хоч не був у таких тісних стосунках з Богом, як священик, так само тільки поглянув на пошкодованого і перейшов на другий бік. Тоді надійшов самарянин, чужий, що взагалі не був у єдності з Богом. Він хутко допоміг пораненому – намастив і перев’язав його рани, бо того побили, пограбували і назнущались з нього. Самарянин “посадив його на худобину власну, приставив до гостиниці та й клопотався про нього”. Він залишився з пораненим на ніч, а коли вирушав у дорогу вранці, дав трохи грошей господареві гостиниці і сказав: “Заопікуйся ним, а як більше що витратиш, заплачу тобі, як вернуся” (Лк. 10: 29-35). Ісус сказав, що в

самарянини з притчі вони мають приклад того, хто є справжнім ближнім.

Ця притча є також для нашого навчання сьогодні. Якщо ми сприймаємо таке уявлення про справжнього ближнього, яке представив наш Господь, і кажемо, що ми маємо таке саме уявлення, тоді ми повинні дотримуватися Золотого Правила: Те, що я хочу, щоб зробили мені, я повинен зробити іншому. І якщо ви відчуваєте, що, опинившись десь на обочині, побиті та поранені розбійниками, ви б хотіли, щоб вам хтось допоміг, робіть те саме іншим, коли є нагода. І так у всьому. З такого погляду весь світ є ближніми, незалежно від того, як далеко вони від нас – на цьому боці землі, чи на іншому. Такий широкий, загальний підхід показує наш стосунок до всього світу і обов'язок перед ним: однаковий стосунок до того і до іншого. Всі є нашими ближніми. Всіх треба сприймати як ближніх, коли є нагода. Винятку немає.

Хіба можна казати, що того і того треба сприймати доброзичливо тільки тому, що він був доброзичливий до нас, і тільки йому ми повинні віддячитись як ближньому. В такому випадку самарянин не був би ближнім. Він міг би подумати собі: раз цього чоловіка ніхто не знайшов на обочині і не зробив для нього нічого, то і я нічого не робитиму. Господь у цій притчі і у Своїх висловлюваннях про дух Закону в стосунках з нашими ближніми, виклав принцип, що всіх треба вважати ближніми і поводитися з ними доброзичливо, виявляти до них добросусідське ставлення, бо це – єдине властиве правило між людьми. Ми повинні виражати нашу любов до ближнього через уміле

ставлення, через уважність до його добра та інтересів, а також допомагати йому, наскільки це в наших силах, при цьому зважаючи на інші обов'язки.

Коли ми приходимо до Церкви, то бачимо, що між її членами є особливі стосунки та узи. Ми повинні любити один одного як Ісус полюбив нас. Це і є нова заповідь. Золоте Правило не є новою заповіддю, бо воно стосувалося людини відтоді, як Бог створив її, і призначалося як правило життя. Юдейський Закон, якщо брати до уваги стосунок один до одного в Ізраїльському народі, мав за основу Золоте Правило. Але Ісус сказав до Своїх учнів: “Нову заповідь Я вам даю”. Він мав на увазі, що той, хто став Новим Створінням, має новий стосунок; він належить до нової сім'ї – Божої сім'ї.

Наші брати на духовному рівні є найближчими для нас зі всіх. Хто є Новим Створінням, а, отже, братом для всіх Нових Створінь, той повинен не тільки дотримуватися Золотого Правила, але й бути готовим робити будь-кому з братів те, що робив Ісус, а саме: класти своє життя за них. Він не повинен казати: “Я покладу життя за нього, але теж сподіваюся, що він охоче покладе життя за мене”. Ні! Незалежно від його власних інтересів та життя, незалежно від того, що інші роблять або не роблять для нього, він повинен охоче віддавати себе і бути використаний для благословення братів. Він повинен мати жертвну любов, яка сягає за межі Золотого Правила. Тоді ми будемо справжніми учнями.

R5699 (1915 p.)

БЛИЗЬКА БУРЯ ТА ЇЇ СЛАВНИЙ НАСЛІДОК

“Він змінює бурю на тишу, і стихають їхні хвилі, і раділи, що втихли вони, і Він їх привів до бажаної пристані... Хто мудрий, той все це завважить, і познають вони милосердя Господнє!” (Псалом 107: 29, 30, 43).

107 Псалом, очевидно, є пророчим і в якійсь мірі простежує життєві труднощі Церкви Христа впродовж Євангельського віку. Його можна застосувати як особисто, так і у всесвітньому, міжнаціональному масштабі. Джерелом всіх труднощів у світі є гріх. Можна різним шляхом

пробувати подолати цю перешкоду, але Бог у Своїй Мудрості влаштував єдиний План. Він дозволить, щоб гріх приносив бурі та життєві труднощі, які кидатимуть людство туди-сюди, аж врешті воно навчиться цінити нашого великого Спасителя, Котрого Бог дав як Великого Визволителя Церкви та світу.

Цілу справу вже залагоджено в юридичному значенні, і у своєму часі Христос матиме повне право наказати всім бурям припинитися і запровадити лад серед безладдя. Але на це повинно бути Божественне розпорядження. Протягом

теперішнього віку вибирається клас Церкви, і бурі та труднощі в житті були цінними для неї в розвитку віри, надії, терпеливості та в приготуванні її до почесей, привілеїв і нагод Царства.

Бурі у світі, як подає Святе Письмо, були різними і траплялися в різні часи, залежно від стану людства. Гріх та самолюбство завжди породжували бурю, як тільки для цього була можливість. У минулому було багато бурь – війн, навал, заколотів тощо. Всі вони починалися з заздрості, егоїстичних мотивів або через велику несправедливість з боку інших.

Великі народи заздрились на велике багатство одне одного і полювали на слабших. Люди плекали гнів, злобу, ненависть, колотнечі, вчинки тіла та диявола. Сьогодні, насіявши самолюбству, людство пожинає могутній вихор на суспільному полі. Ця велика буря ще не досягла своєї кульмінації. На нашу думку, вона буде ще більшою, перш ніж Господь встане і скаже: “Мовчи, перестань!” Він дозволив цю жахливу бурю, бо знає як повернути її дію на добро для людства.

Нам, Божому народові, треба віддавати перевагу миру та праведності і жити у згоді з цими умовами. Але теж треба знати, що саме гряде на світ і навіть треба знати наслідки, знати дещо з Божої Правди. Господь вже дарував нам мир у серці, на який жодна буря не може вплинути. Ми довіряємо обітницям, які Він дав. Ми розуміємо теперішні умови і радіємо, що Церква скоро буде прославлена. Який великий мир та радість ми матимемо за завісою! Усвідомлення цього навіть зараз приносить до нашого серця великий відпочинок душі, великий спокій. Ми пам’ятаємо, що Бог може зробити так, що все буде нам на користь, і Він це обіцяв. Тому, переходячи ці бурхливі часи та життєві негаразди, ми можемо здобути для себе благословенний досвід.

Господь має особливий шлях, щоб дати мир Своєму народові – не так, як Він поводить ся з людьми у світі. Життєві бурі приходять і минаються; терня на нашому шляху зостається, але Господь сповіщає нам мир. Ми чуємо Його голос, Слово Бога! Через знання, яке Він дає нам, через Його дорогоцінні обітниця, Він дає запевнення у Своїй Мудрості, Своїй Любові,

Своїй Силі і повному любові задумі для Свого народу. Все це дає мир і спокій серцю посеред зовнішніх випробувань та горя. Він також дає пізнати Свій великий План щодо всього людства, розповідає про важливість нинішніх умов та про славний наслідок великого горя, яке ось-ось має вибухнути в цілому світі.

ОСТАННІЙ ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ

Ми знаходимося в “останніх днях”, згаданих апостолом Павлом. Він каже: “Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді... грошолюбні, зарозумілі, горді,.. зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога... Відвертайсь від таких!” (2 Тим. 3: 1-5). Наш Господь неодноразово згадував “останній день” і казав, що в цей останній день мають статися значні речі. Ми розуміємо, що Він відсилався до великого Сьомого Дня, до тисячолітнього Дня Його Царства. Наприклад, Він сказав, звертаючись на самоті до Своїх учнів: “І того воскресу Я останнього дня”.

Святе Письмо говорить про останній День як про кінець теперішньої Епохи, як про кінець теперішнього панування зла. Наш Господь звертався до завершальних днів цього віку, коли казав: “Як було за днів Ноєвих, то буде так само й за днів Сина Людського”. Всі вірші Святого Письма, які посилаються на цей День, вказують на великий заколот, що мав прийти в той час. Пророк Даниїл говорить про теперішню епоху як про “час утиску, якого не було від існування люду”. Це, як він говорить, мало бути “в часі кінця”. Наш Господь говорить про це: “Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з первопочину світу аж досі й не буде. І коли б не вкоротились ті дні, не спаслася б ніяка людина; але через вибраних дні ті вкоротяться” (Мт. 24: 21-25). Св. Павло каже, що вогонь цього Дня випробує діло кожного, яке воно є. Апостол Петро описує його яскраво у своєму другому Посланні. Цей День горя і слави, котра має потім настати, був темою всіх святих пророків.

Клопоти цього Дня не є однакові. Ісус каже, що деякі Його послідовники будуть вважатися гідними того, щоб уникнути клопотів, які приходять на світ і які, як каже св. Петро, охоплять цілу землю. У вогні цього Дня виявиться, що деякі Божі діти будували свої дома з дерева, сіна

та соломи, хоча й будували на справжній Основі, Христі. Вся їхня будівля згорить, а самі вони “спасуться, але так, як через огонь” – говорить нам ап. Павло. Інші Господні діти, як виявиться, будували на справжній Основі з “золота, срібла, дорогоцінного каміння”, і їхня робота устоїть. Свою будівлю Правди та відданості Господу вони будували на справжній Основі, і вона не згорить. Їхня будівля вистоїть у “вогні” цього великого Дня. Оскільки апостол Павло у всіх своїх Посланнях звертався до святих у Христі Ісусі, ми думаємо, що ці слова (1 Кор. 3: 11-15) стосуються тільки тих, хто справді посвятився Господу, Церкви Христа. Всі справжні святі повинні страждати, і, як застеріг нас св. Павло, “через великі утиски треба нам входити у Боже Царство” (Дії 14: 22). “Бо на це ми покликані” – запевняє нас св. Петро (1 Петр. 2: 21). Але все це тільки достачає для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги, якщо ми візьмемо з цього добрий урок.

НОМІНАЛЬНІ СИСТЕМИ НАШИХ ДНІВ

Як вже згадувалося, ми бачимо великий клас тих, котрі називають себе Церквою Христа і котрі видають мільйони грошей для поклоніння Богу згідно з уявленнями номінальних церковних систем. Для Господа будують і присвячують вишукані церковні споруди. В них виставляють величні органи і виступають вишколені хори, а ще в них є передбачені гімнастичні зали, “місця для куріння”, приміщення для приготування їжі зі столовими і т.д. Ці церкви підтримують люди, серед яких є багато надзвичайно шляхетних у численних відношеннях.

З певної точки погляду може здатися, що люди, які витрачають стільки грошей щороку на церковні потреби, повинні бути надзвичай релігійними і охочими виконувати Божу волю. Ми читали, скільки мільйонів доларів Нью-Йорк Сіті видає щороку на своїх служителів, на церкви і т.д. і т.п. Але насправді бачимо, що у всіх цих церквах є дуже багато формалізму. Ті, хто співає гімни, є найняті для цього, і, за їхніми словами, вони зовсім не цікавляться релігією і роблять це за стільки-то доларів. Небагато хто зі служителів здатний признатися, що їхня служба є приблизно такого ж роду, хоча інші вважають, що більшість служить власне з таких міркувань. Чи Господь признає і приймає таку

службу? (Див. Ам. 5: 20-23; Іс. 1: 13-15). Не нам судити серце, але з усіх боків ми бачимо бундючність, зарозумілість, пиху.

Не знаємо, чи апостол Павло зміг би краще описати нинішні умови, якщо б він жив сьогодні. Коли казати щось цим запальним працівникам з церковництва наших днів про світськість, пиху та огріхи церков, вони тільки крутять головою туди-сюди, хоч деякі з них визнають, що там діється багато чого з того, що їм не подобається. В церквах прийнято влаштовувати концерти, веселі заботи, пригощати чаєм з єдиною метою – збирати гроші, бо, кажуть, якщо цього не буде, ніхто не завітає до церкви, окрім проповідника, прислуги і тих, хто приходить, щоб виконувати обов’язки, за які несе відповідальність. Одна офіційна особа однієї з церков сказала редактору The Watch Tower: “Я приходжу часто, бо маю обов’язок, але як тільки буде можливість, я піду з цього становища”. Мова йшла про особу, яка виконувала обов’язки старшого. Вона збиралася піти звідти, як тільки це буде можливим.

ТЕПЕРІШНІЙ ІДОЛ ХРИСТІАНСТВА

Провідним фактором сьогодні є любов до грошей, до набування. Щоправда, ті, котрі мають достатньо грошей, часом віддають мільйони доларів, але наші дні є свідком любові до грошей. Гроші люблять не тільки багаті. Ми бачимо це скрізь. Головне бажання – здобувати гроші, але не для того, щоб класти їх до банку, а щоб витратити. Люди кохають задоволення, які можна купити за гроші. Тепер є час видавати гроші і любити гроші. Задоволення не дають людям спокою, тому гроші сьогодні поважають і намагаються здобути. Від наших колишніх забобонів, що одні мають кров кращу від інших – “голубу кров” – в Америці вже загалом відмовились. Ми не маємо нічого спільного з любов’ю до аристократії і так званого “шляхетного роду”, як це є в старому світі. Люди колись вірили, що царі та вельможі походять з роду, зовсім іншого, ніж прості люди. Але тепер любов до грошей і до того, що можна купити за гроші – задоволення, влади, впливу – довела світ до безумства. Грошам кланяються, немов ідолу. Якщо хтось має гроші, він може здобути майже все, що хоче. Багато таких людей має тільки вигляд побожності, без її сили. Апостол каже: “Відвертайсь від таких!” (2 Тим. 3: 4, 5).

Згаданий стан речей виник поступово. Як відвертатися від тих, котрі поклоняються цим фальшивим богам? Ми відвертаємося в тому значенні, що не йдемо тим самим шляхом. Ми тримаємо свої серця якомога далі від любові до задоволень, світськості та жадоби здобутку. Ми відвертаємось від всього цього і йдемо в іншому напрямку. Це, здається, відповідає сказаному Господом в Об'явленні 18: 2, 4. Показуючи апостолу Івану теперішній стан номінального Сіону і говорячи пророчо, немовби знаходячись тут, Він каже: “Упав, упав великий Вавилон!.. Вийдіть із нього”. Справжній Господній народ повинен йти за Господньою вказівкою. Він повинен звільнитися від рабства неправди та світськості і дати іншим добрий приклад. Потім він повинен чекати на подальші вказівки від Господа і на виконання Його славних задумів. Не треба сподіватися повернути течію назад: ані одна людина, ані тисяча, ані навіть мільйон людей не зможе сьогодні повернути течію Вавилону. Він упав, тому покиньте його! (Єр. 51: 6-9).

НАША МОВЧАЗНА, ДОВІРЛИВА МІЦЬ

Бог увійшов у Свій відпочинок тоді, коли виконались Його творчі діла на землі. Так само ми, справжня Церква, скоро увійдемо в наш відпочинок, досконалий відпочинок за завісою. Бог передав усі справи в руки Христа, щоб виконати їх у призначений час. Ми маємо довіру до Господа та Його часів та пір, тому ми цілком спокійні і, виходячи з Вавилону, не хвилюємось, не стурбовані за інших, не занепокоєні. Бог запровадить лад посеред пануючого заколоту. Хто виявиться гідним вічного життя, той остаточно буде радий поводитись так, як вкаже Господь.

Світ сьогодні сп'янів від деяких фальшивих вчень і не знає, що робить. Коли б ми опинилися серед весельчаків або п'яниць, то краще не приводити їх до тями, а піти собі. Але коли б у товаристві знайшовся хтось, хто хотів би бути таким як ми (вільним, щоб служити Господу), наш обов'язок – допомогти кожному, хто шукає Господа і хто хоч трохи прихильний до Слова Правди. Ми повинні робити добро всім людям, коли маємо можливість, “а найбільш одновірним” (Гал. 6: 10). Власне для цього ми розповсюджуємо “Виклади Святого Письма”, журнал “The Bible Students Monthly”, проводимо

зібрання і показуємо “Фотодраму Створення”, щоб інші щирі душі могли, як ми, полишити загальну тенденцію наших днів, щоб жити жертвним життям і готуватися до вивищення, яке отримують вірні Богу – до нагороди, яка, віримо, зараз зовсім близько. Той, хто готовий та зодягнувся в усю Божу зброю, залишатиметься в стані спокою та довір'я, якого не має ніхто інший в цьому великому Дні напруження, заколоту та потрясінь.

ТЕПЕРІШНІ “ЗНАКИ СИНА ЛЮДСЬКОГО”

Шлях, яким Господь повідомляє Своїх вірних, котрі пильнують, про важливість теперішніх умов у світі та про близькість славного Христового царювання, лежить через зовнішні знаки, які підтверджують все те, на що, бачимо, вказує біблійна хронологія. Знак є вказівкою. Вивіска над пекарнею означає, що тут можна купити хліб; вивіска “М'ясна крамниця” означає, що в цьому місці продають м'ясо і т.д. Також ми маємо знаки, які свідчать про гарну погоду або близьку бурю. Але не треба сподіватися сяючих букв на небі або чогось такого, що свідчило би про Господню присутність. Певний час в Церкві вже є знак (близько сорока років) – жнива дозрілої пшениці. Це – знак Парусії Сина Людського. Проте світ не може розпізнати цей знак. Ми також маємо знак неплідного фігового дерева, юдейського народу, що випускає своє листя. Ми бачимо провіщену світськість в церковних системах. Ми бачимо початок ударення народів.

Коли вибухне великий Час Горя, світ почне бачити, що так чи інакше надходить новий порядок речей, що гряде велика зміна. Раніше умови такими не були. Коли люди побачать, що Син Людський має незабаром прийняти Свою велику владу, і що приходить Месіанське царство, вони матимуть передчуття, хоча і не розумітимуть, що це Царство є для благословення всіх. Якийсь час вони не зможуть збагнути ситуації в повній мірі. Вони бачитимуть горе, параліч бізнесу, розпач народів, соціалізм, анархізм, і їхні серця мертвітимуть від страху перед тим, що наближається.

Всі ці речі сьогодні є знаком для нас, що Господь готується встановити Своє Царство і

приготовляє падіння язичницьких царств. Це, однак, не одразу стане очевидним для всього світу посеред палаючого вогню горя. Люди не знатимуть, що з цього виникне. Ми вважаємо, що більшість людей трохи стурбована вже сьогодні. Люди, які займають видатне громадське, фінансове, релігійне становище, є у великій розгубленості. Багато з них починає обговорювати ідею, що Царство Бога дійсно наближається...

ПОГЛЯД ЗІ СКЕЛЬНОЇ РОЗЩІЛИНИ

Коли відчинилися очі нашого розуміння, ми намагалися показати Церкві (і світу, наскільки це можливо) великий Божественний План Віків – чудовий, прекрасний, вищий від усього, що людське. Дослідники Біблії по всьому світі читають Біблію і бачать знаки часу в новому світлі, бо прийшов Божий час, щоб підняти завісу неутвта та темряви, яку Він так довго дозволяв сатані розвішувати перед нашими очима. На нашу думку теперішня війна зображена в Біблії і мала початися в 1914 році. Це – великий “вітер”.

Услід за цією великою війною, як навчає Біблія, настане великий землетрус – суспільна революція. Разом з цим землетрусом прийде вищення релігійних сект – католицьких та протестантських, – що стануть на боці політичних, громадських, фінансових та релігійних царів та князів. Тоді настане падіння всіх теперішніх релігійних систем. За короткий час символічний біблійний “вогонь” – анархія – поглине землю. Слідом за анархією швидко настане довго обіцяне Боже Царство, про яке християни віддавна моляться, кажучи: “Нехай прийде Царство Твоє”, – хоча більшість з них має зовсім мало уявлення про справжнє значення цих слів. Під час панування цього Царства для всього людства прозвучить “тихий голос”, Послання Правди та Благодаті. Настане підняття світу, а знання про славу Господа поступово наповнить цілу землю. Людство прийде до обіцяної гавані відпочинку, прийде “бажання всіх народів”.

“МОГО ГОЛОСУ СЛУХАЮТЬ ВІВЦІ МОЇ” І ЙДУТЬ СЛІДОМ

Всі справжні Ісусові учні побачать і почують у нинішню “свою пору”. “Мого голосу слухають вівці Мої”, сказав Учитель. Тому, якщо хтось є у Вавилоні і не чує голосу Господа, який кличе

вийти з цієї великої відступницької системи, то напрошується простий висновок, що така особа не є Його справжньою вівцею. Це не означає, що всі почують в ту ж саму мить; але якщо вони підуть Його слідами, то почують краще і негайно підкоряться. Їм запрагнеться вийти з Вавилону ще перед тим, як його кари прийдуть, мов навала; і вони справді скоро прийдуть. Маючи світло, ми повинні нести Господнє Послання і звертати увагу інших християн на теперішній стан речей, даючи їм можливість почути Господа і прийняти рішення.

“КАРИ” НА ВАВИЛОН

“Сім останніх кар”, які мали навідати перш за все християнство, не є якоюсь особливою хворобою, такою як чорна віспа або холера. Ці слова означають горе. Святе Письмо показує, що ним є смерть, голод, революція, негаразди, повалення. Ці лиха будуть як фізичними, так і розумовими. Для Вавилону буде великим горем і нещастям, коли він дізнається, що його мурі впали. Якийсь час він усвідомлював, що його чекає крах, тому він намагався проганяти все, що могло наблизитися до його мурів і зруйнувати їх. Багато добрих людей воювало за різні віровизнання, думаючи, що вони представляють Господній народ, хоча вони самі були зв’язані теперішніми інституціями.

Ми не думаємо, що Євангельський Вік повністю закінчився у вересні 1914 року. Закінчилися тільки Часи Поган. Євангельський вік повністю не закінчиться, віримо ми, доки не припиниться Євангельське Послання, а це станеться тоді, коли двері зачиняться, коли останній член Вибраних перейде за завісу. Ми переконані, що вибрана Церква Христа, Наречена, не залишиться у плоті, щоб виконувати більшу частину праці навчання світу, а буде прославлена в Царстві перед великим Часом Горя або під час нього і буде готова доглядати за навчанням світу з духовного рівня.

Перед нами великий конфлікт. Пророк Ісаїя (63: 1-6) передає переконливими словами працю нашого Господа Ісуса між народами в даний час і в ті дні, які ще попереду. “Сам один Я чавило топтав... і Я поплямив всі шати Свої” кров’ю Божого гніву (Див. Виклади Святого Письма, том 4, стор. 18, 19 та стор. 51, абз. 1). Віримо, що ця праця вже почалася в теперішній війні у

Європі, яка з дня на день стає більш жорстокою та жахливою.

Коли Церква буде прославлена за завісою, Стародавні Гідні стануть її представниками у світі, маючи догляд за навчанням народів та керуючи людськими справами. Це настане тоді, коли Месія звелить “Мир” розгніваним народам і накаже вщухнути розбурханим хвилям. Але, мабуть, ще якийсь час – скільки, ми не знаємо докладно, – Церква матиме для виконання працю

для світу з цього боку завіси, ще перед тим, як цілковито запаує Час Горя, або ж на його початку. Якщо так, то віримо, що це навчання світу зараз відбувається.

“Хто мудрий, той все це завважить, і познають вони милосердя Господнє”, навіть якщо на короткий час Він витягне Свій праведний меч, щоб покарати беззаконня та повалити велику імперію сатани.

R5695 (1915 p.)

БЛАГОСЛОВЕННЯ ВІД ПРОЩЕННЯ

ПСАЛОМ 32

ПРОЩЕНІ, ЗАХОВАНІ, СТЕРТІ ГРІХИ – ВІДСУТНІСТЬ ОБВИНУВАЧЕННЯ В БЕЗЗАКОННІ – ДУХ НЕВИННОСТІ – ХТО МОЖЕ ПРОСИТИ ПРОБАЧЕННЯ ПІД УГОДОЮ ЗАКОНУ, ПІД УГОДОЮ БЛАГОДАТІ, ПІД НОВОЮ УГОДОЮ? – ДЕЯКІ ГРІХИ ПІДЛЯГАЮТЬ НЕ ПРОЩЕННЮ, А СПОКУТУВАННЮ – “НАД НИМ ХАЙ ПОМОЛЯТЬСЯ” – СМЕРТЕЛЬНИЙ ГРІХ, АБО ГРІХ НА СМЕРТЬ

“Блаженний, кому подарований злочин, кому гріх закрито” (вірш 1).

Святе Письмо представляє нашому розуму думку, що гріхи можуть бути прощені в тому значенні, що Бог вже не вважатиме нас грішниками. Але гріхи залишаються, бо вони тільки заховані. Святе Письмо також показує, що час, коли гріхи дійсно будуть стерті, належить до майбутнього, а не до теперішнього життя. Для прикладу: християнин, який зламав Божественний Закон зовсім випадково, внаслідок успадкованих вад, може негайно звернутися до Бога за прощенням через Відкупителя і здобути певність, що його гріх є прикритий, що Бог не ставитиме цей гріх йому за провину і не поводитиметься з ним як з грішником, бо Ісус Христос, праведний, вчинив повне поєднання за такий гріх.

Є інший вид гріха – частково з причини слабості та спадковості і частково за згодою розуму. Ми могли би назвати його мішаним гріхом. Господь, пробачивши цей гріх, поверне радість Свого лиця Своїй дитині і цілковито заховає цю провину, тобто не буде зважати на неї настільки, наскільки вона є мимовільною, ненавмисною, з необізнаності. Але Він покарає за ту частину провину, яка була з обізнаності, з потурання та згоди розуму.

Є ще інший вид гріха, який Біблія змальовує як свідомий гріх проти світла, проти знання. Про

нього часом кажуть як про гріх проти Святого Духа, бо світло знання та Правди є світлом Божого Духа Правди. Хто свідомо порушує, той порушує Дух Правди. Такий гріх, за словами Ісуса, не має прощення ані в цьому віці, ані в наступному (Мт. 12: 32). Та це не означає, що особа буде покарана за нього навіки. Просто, як вже було сказано, такий гріх не підлягає прощаченню, і його треба спокутувати. Якщо це був гріх проти повного світла, то спокутування означатиме Другу Смерть. Ми маємо причину вірити, що, з огляду на наші успадковані слабості та безбожне оточення, майже всі гріхи, вчинені Божим народом можуть бути класифіковані як мішані гріхи, тільки частково добровільні.

У всякому випадку, людина, яка розуміє, що її провину прощено, а гріх закрито, повинна мати великий мир та радість перед Господом, і благословення, яке неможливо описати. Водночас, вона може носити знаки від цих прощених гріхів на своєму тілі до самої смерті. Її можуть турбувати болі, муки та різні недуги, які є наслідком прощених гріхів, і це може бути до останньої миті. Такі гріхи, отже, не є стерті весь цей час, хоча є пробачені. Знаки від них видніються на тілі або на розумі, або є ще якоюсь плямою.

Св. Петро каже, що наші гріхи мають бути стерті цілковито в Другому Приході Христа. Можемо бачити, як це відбудеться: обітниця Церкві полягає в тому, що у воскресінні тим,

хто належатиме до неї, будуть дані досконалі тіла; що часткове та недосконале минеться, а досконале стане їхнім надбанням навіки у тілі воскресіння – “сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне” (1 Кор. 15: 43, 44).

УМОВИ ПРОЩЕННЯ

Існує багато непорозумінь щодо умов, в яких можна сподіватися прощення гріхів. У них не треба винуватити Біблію, яка робить дану річ дуже виразною і дуже зрозумілою. Вина є з боку наших спантелечених теологів, які все змішали. Щоб зрозуміти це, ми повинні пам'ятати, що весь світ, як діти Адама, знаходиться під Боже-ственным вироком смерті, і йому безпосередньо не запропоновано жодної надії. Народ Господа має Об'явлення від Нього, яке підказує, що Бог планує великі речі для світу в майбутньому через Царство Месії, але ці речі не стосуються його в теперішньому часі. Всі милості та ласки Бога, з прощенням гріхів включно, обмежені тепер до тих, котрі увійшли в стосунки угоди з Богом.

Що означає стосунки угоди? – може запитати хтось. Відповідаємо, що Бог склав угоду з юдейським народом через Мойсея, посередника Угоди Закону. Частиною цієї постанови було те, що на основі конкретних жертв за гріхи – тельців та козлів – Бог уклав Угоду, договір, з цим народом. Жертви тельців та козлів щороку в День Поєднання приносили народу прощення гріхів на весь рік, щоб всі люди могли бути в єдності з Богом. Завдяки цьому вони мали право приходити до Бога в молитві щодо кожної подробиці Божої обітниці або в справі прощення своїх гріхів – як у випадку Давида.

Але цей привілей не поширювався на поган. Він був порядком, запровадженим тільки для юдеїв. І навіть у випадку юдеїв це був тільки образний порядок. Він зображував сталий порядок Євангельського віку, що ґрунтується на “кращих жертвах” позаобразного Мойсея – Ісуса.

Від часу Ісуса вступила в дію інша Угода, натомість Угода Закону в даний час, можна сказати, не діє. Угода, яка зараз стосується християн, по-біблійному називається Угодою Жертви (Пс. 50: 5), або Угодою Благодаті. Це – Угода Жертви, бо всі, котрі укладають цю Угоду з Богом, жертвують свої земні права та інтереси, отримуючи замість них духовні благословення,

які Бог обіцяв і які вони можуть бачити очима віри.

Ісус перший уклав Угоду Жертви. Святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників, Він представив Своє тіло як живу жертву Богу, кажучи: “Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже” (Пс. 40: 8, 9; Євр. 10: 7). Він підкорив Свою волю, а з нею усяку річ та кожну прикмету, якою Він володів. Під час трьох з половиною років Його служіння Він завзято виконував цю Угоду до смерті – хресної смерті. За це Бог повищив Його і дав Йому досконалість духовної природи, яку Він отримав у воскресінні – славу, честь та безсмертя назавжди (Фил. 2: 8-11).

Праця Євангельського віку – покликати з грішного роду тих, хто має схожий дух, вдачу, схожу до тієї, яку мав Ісус. Ніхто, на відміну від Нього, не є святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників, однак все те, чого їм не вистачає, їм компенсовано приписанням заслуги Ісуса, щоб вони, як стверджує апостол, стали прийнятними для Бога в Улюбленому. Після прийняття вони мають привілей укласти таку ж Угоду Жертви, яку уклав Ісус. Разом з Ним вони кажуть Отцеві: “Ось, ми приносимо себе на основі всього записаного у Твоїй Книзі, щоб чинити Твою волю до смерті”. Це та сама Угода, і описуючи її, апостол говорить, що ми йдемо Ісусовими слідами і доповнюємо недостачу скорботи Христової (1 Петр. 2: 21; Кол. 1: 24).

Багато хто навіть не здогадується, що тільки ті, які перебувають у стосунках угоди з Богом, взагалі мають право приходити до Бога в молитві, просити пробачення за гріхи чи про щось іще. Однак це має стати зрозумілим кожному, хто розмірковує про дану річ. Бог говорить, що Він не вислуховує грішників і влаштував тільки один порядок, яким хтось може наблизитись до Нього. Ісус є Дорога, Правда і Життя. “До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”, – каже Він (Ів. 14: 6). Ісус є заступником тих, котрі стають Його учнями і вирішують йти Його слідами. Але Він не є заступником світу. Він – заступник особливого класу, Своїх послідовників. У відповідний час, у кінці цього віку та на початку Тисячоліття, Він стане посередником всього

світу, задовольнить вимоги за всі його гріхи і прийме кожного члена людського роду під Свій Божественний нагляд.

Його посередницьке Царство влаштоване саме з такою метою. Світ приходитиме зі своїми гріхами та з молитвами не до Отця, а лише до великого Посередника між Богом та людьми – між Богом та світом. У той час люди матимуть рясні благословення та милості під запровадженим порядком, яких вони не можуть мати зараз. Єдиними, хто може здобути Божі милості в даний час, є ті, котрі приходять визначеним Шляхом – через Угоду Жертви.

ЄДИНІ ВИМОГИ ЗАСТУПНИКА

Маючи у своєму розумі хибні уявлення про покарання за гріх – ідею, що повинні бути вічні муки, – багато хто уявляє собі, що Господь Ісус сидить зажурений та заплаканий, чекаючи на грішників, щоб вони показали хоч найменші прояви розкаяння. Тоді Він полетить дати їм полегшення і прийняти без жодних визначених умов та вимог. Це не має нічого спільного з правдою, нічого спільного з вченням Біблії. Навпаки, якщо грішник думає повернутися з гріха до Бога і прийти до Ісуса, просячи, щоб Той був його заступником перед Отцем і зробив його достатнім та прийнятним, йому одразу сказано, що він може мати цей привілей на конкретно визначених умовах.

Встановлена умова: він повинен стати учнем Христа. Це означає все, про що каже Учитель: “Коли хоче хто йти вслід за Мною [бути Моїм учнем], хай зречеться самого себе [пожертвує власну волю], і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною” (Мт. 16: 24). Коротшого шляху немає. Інших умов немає, тому Ісус не вмовляє нікого приймати ці умови. Хибно навчені євангелісти можуть в імені Господа переконувати і створювати інші умови, але тоді вони ще далі відходять від повноважного Послання Божого Слова. Все навпаки, Ісус казав до декотрих в той час: “Сядь і вирахуй видатки” – не спіши, добре дивись, що ти робиш, повністю виріши для себе, перш ніж взяти відповідальність учнівства. Краще не обіцяти, аніж, пообіцявши, зламати обіцянку. Краще не братися за плуг, щоб стати слугою Господа, аніж, пообіцявши та почавши службу,

відмовитись або почати оглядатися, що означає службу на півсили (Лк. 9: 62).

ВУЗЬКА ДОРОГА – МАЛО ОХОЧИХ

Можливо, хтось скаже, що коли б такі погляди стали загальноприйнятими, було би набагато менше християн у світі. Що ж, це правда, але ми наголошуємо, що християни були би кращої якості, більш прийнятними для Господа. Господь каже: “Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя [в теперішньому часі], і мало таких, що знаходять її”. Ці нечисленні повинні становити клас Царства, клас Нареченої, і повинні бути з Христом Божественним знаряддям благословення всіх племен землі під час тисячі років Христового царювання.

Інша річ, на якій варто наголосити: коли ми вперше приходимо до Господа, не треба молитися про прощення первісного гріха. Він каже нам, що вже все зроблено, все виконано для тих, котрі прагнуть прийняти Його умови та стати учнями. Все, що нам треба зробити, це прийти до Господа з розумом, свідомо і сказати Йому, які ми раді, що Він влаштував такий порядок, як охоче ми приймаємо умови учнівства з надією, що Його благодать буде достатньою для нас, що приймаємо Його запевнення, що все допомагає на добре тим, хто покликаний згідно з Його задумом.

Увійшовши в стосунки угоди з Богом, потрібно молитися про прощення провин – гріхів недогляду чи занедбання угоди посвячення та Божественних вимог. Цей клас має привілей звертатися з Господньою молитвою: “І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому”. Ці гріхи (провини), які підлягають прощенню, не містять первісного гріха. Він прощений дармо всім, хто прийняв Христа і увійшов під цю нову угоду-постанову. Провинами є наші невдачі у намаганні відповідати критерію, який Господь вимагає після того, як Його благодать звільнила нас від провин минулого.

“НАД НИМ ХАЙ ПОМОЛЯТЬСЯ”

Св. Яків звертає нашу увагу на тих з Господнього народу, котрі, мабуть, захворіли на гріх настільки, що самі не здатні наблизитися до Престолу Благодаті. Внаслідок упущень в житті, занедбання обов’язків та привілеїв,

нехтування умовами своєї угоди, між ними та Отцем з'явилась густа та темна хмара. Їм не під силу проникнути крізь цю хмару. Їхні молитви, здається, не доходять до Отця. Він ховає від них Своє лице. Це – крайність. Через апостола Господь говорить, що коли би хто навернув такого переступника – християнина, котрий потрапив в таке погане становище, – від його грішного шляху, той спасе душу від смерті та заховає багато гріхів.

Апостол каже про порядок. Хворий на гріх повинен розуміти, що саме йому потрібно, і

повинен покликати старших Церкви – доросліших християнських братів. Їм треба розповісти про свою хибу і про все, що, на його думку, спричинилося до його відокремлення від Господньої милості. Вони, у свою чергу, як члени Тіла Христа, можуть вступитися за нього перед Господом і помазати його олією в імені Господа. Якщо він вчинив гріхи, вони будуть йому прощені, і Господь знову підійме його до духовного здоров'я та сили (Як. 5: 14-16, 19, 20).

R5690 (1915 p.)

НЕВДЯЧНИЙ, БУНТІВНИЙ АВЕСАЛОМ

2 САМУЇЛОВА 18: 1-5

ІСТОРІЯ АВЕСАЛОМА – ЗОВСІМ ІНШИЙ НІЖ ЙОГО БАТЬКО – ВТРАЧЕНІ
МОЖЛИВОСТІ – ЖАЛЮГІДНИЙ КІНЕЦЬ ЗРАДНИКА І НЕСЛУХНЯНОГО СИНА,
ЩО ЗАІХАВ НА БАТЬКОВЕ ЖИТТЯ – ДИТИНА І БАТЬКО – ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ
БАТЬКІВ – ДИТИНА Є ТАКОЮ, ЯКОЮ ЇЇ ВИХОВАЮТЬ БАТЬКИ – СПАДКОВИХ РИС
НЕДОСТАТНЬО

“Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо” (Ефесян 6: 1).

“Гостріша від зміїних зубів невдячна дитина”.

Наш урок стосується смерті Авесалома. Все настільки зрозуміло, що не потребує коментарів. Та для нас буде корисним глянути назад на життя цього молодого князя і зауважити його помилки.

По-перше, він був невдало народжений. Його мати, дружина царя Давида, була дочкою язичницького царя, що мешкав неподалік. Вона, мабуть, була гарна собою, бо, як каже Святе Письмо, Авесалом був гарним хлопцем, вродливим молодим чоловіком з приємними, ввічливими манерами: свого роду ідолом народу. На своє нещастя він був членом царської родини, і від нього не вимагалось працювати в поті чола.

Авесалом вперше особливим чином постає перед нашою увагою після того, як він вбив свого брата (по батькові) Амнона, щоб відомстити за честь сестри. Після цього він утікає до свого діда за захистом. Але так він ще більше віддаляється від доброго впливу, який мав при батькові та справжній релігії. Згодом батька, який ніколи не переставав любити та оплакувати Авесалома,

намовили запросити сина назад до Єрусалима після того, як його не було тут кілька років. Але навіть тепер він ще два роки відмовлявся бачити сина поряд. Всі ці впливи виявилися несприятливими для молодого чоловіка, але жоден з них не може виправдати зради свого батька, царя Ізраїлю.

ЗМОВА АВЕСАЛОМА

По всій землі Ізраїлю були поставлені судді, які вирішували буденні причини непорозуміння, та коли їхнє рішення було незадовільним, можна було звернутися до царя як до найвищого суду. Цар Давид був дуже зайнятий приготуванням матеріалів для Храму, що мав бути збудований після його смерті. Це трохи заважало йому виконувати його обов'язки перед народом як найвищого судді, тому слухання деяких справ, як і в кожному вищому суді, відкладалося – безконечно, як здавалося тим, хто з нетерпінням чекав на очікуване рішення.

Однак ми не думаємо, що з боку царя Давида було якесь зволікання з винесенням справедливих вироків. Знаємо тільки, що його спритний син, Авесалом, став дуже популярним. Він був ласкавий до людей, простий, завжди готовий вислухати їхні нарікання. Відповідав

він хитро, виражаючи жаль за зволікання з їхніми справами і кажучи: “Коли б я був царем! Все було би по-іншому!” Ось так підступом, інтригами, обманом, читаємо, “крав Авесалом серця Ізраїлевих людей” у свого батька. Люди справді почали думати, що коли б такий чоловік був їхнім царем, було би набагато краще. Вони, очевидно, зовсім випустили з уваги той факт, що Царем Ізраїлю був Бог, а цар Давид, як каже Біблія, тільки сидів на Господньому престолі (1 Хр. 29: 23).

Авесалом був вродливим, гарним князем з довгим, кучерявим волоссям. Він їздив повозом, перед яким бігли п'ятдесят прудких хлопців-бігунів, його вістоношів. Бездумні люди захоплювалися цим, та тільки одну мудру людину не здолів підступ всього оцього блищання. Авесалом знав про релігійні почуття свого батька, але, мабуть, зовсім не поділяв їх. Він розумів, що на нього, швидше за все, не впаде б'ятоків вибір стати наступником, а час для обрання нового царя вже недалеко, бо цар Давид постарів. Пішовши шляхом сатани – шляхом амбіцій та зради Бога – Авесалом повернув проти батька. Він зібрав військо, проголосив себе царем, та зробив це з таким поспіхом і так обдуманно, здобувши прихильність тих, чий серця він вкрав, що цар Давид разом з його постійним військом та відданими особами з царського двору були змушені тікати, щоб врятувати своє життя. Наші вірші розповідають про битву, яка відбулася між переважаючими силами Авесалома та меншими силами царя Давида, які, однак, були краще вишколені. Перемога була з царем Давидом. Авесалома убили, незважаючи на вимогу Давида до своїх воїнів не вбивати молодого чоловіка, його сина.

Який контраст між людиною за Божим серцем і людиною, якою захоплювався народ – показною, ставною, амбіційною, віроломною, зловмисною, бунтівною, яка зазіхала на життя батька! Божий чоловік, не дивлячись на свої слабості, про які він знав і в яких розкаювався, мав серце, віддане Богу, постійне як стрілка компаса. Давид мав співчутливу любов до свого сина, відголос якої дійшов до нас з його розпачливим зойком: “Сину мій, Авесаломе! О, якби я був помер замість тебе, Авесаломе!”

ВАЖЛИВИЙ ПРИНЦИП

Людська воля – чудова річ, і ми можемо навіть сказати, що кожен хлопець є відповідальний за свою долю. Наш вираз “Людина сама собі господар”, бачимо, недалеко від істини. Проте це не виправдовує батьків, чиїм обов'язком є пильнувати, щоб на світ народилася правильна дитина, розумно наділена усім: не лише вродлива зовні, але й сумлінна, справедлива, віддана Богу та принципам праведності. Це також не звільняє батьків від того, щоб дати дитині правильне уявлення про життя, правильні настанови, адже Святе Письмо говорить: “Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї” (Прик. 22: 6).

Як прикро, що після всіх проповідей та навчання упродовж століть, так мало батьків розуміє свої обов'язки перед дітьми, яких вони приводять на світ. Зовсім мало чоловіків розуміє, що вони є захисниками та опікунами своїх дружин та їхнього потомства, що їхній обов'язок та привілей не тільки знайти шляхетну, сумлінну дружину, яка була би матір'ю сім'ї, але й створити для неї приязні умови під час вагітності і в цілому допомагати їй підтримувати розум та серце чистим, люблячим, шляхетним, відданим Богу та праведним принципам, щоб їхня дитина мала добру родимку – благородний характер, а не серйозні плями та вади гріха, як це буває. Добре каже Святе Письмо, що люди гинуть від браку знання (Ос. 4: 6).

Щоправда, нам скрізь розповідають про спадковість. Але з якою метою? Якщо ця річ і є важливою для здоров'я та правильного вибору супутника життя, вона никне у порівнянні з принципом, на який ми звертаємо увагу, а саме: розум матері під час вагітності отримує різні впливи та враження, приязні та неприязні, які відбиваються на характері дитини. Звичайно, матері неможливо народити досконалу дитину, але якщо в неї високі ідеали, справжні та непохитні, що ґрунтуються на всьому чистому, шляхетному та доброму, то, поза всілякими сумнівами, її дитина здобуде від цього велику користь фізично, інтелектуально, а також морально. З іншого боку, як ми вже згадували у “Фотодрамі Створення”, досконала мати, Єва, могла залишити і справді залишила на своєму синові Каїні знак заздрості, нещасливої вдачі, яка призвела до убивства брата.

ЗАВОЮВАННЯ НОВИМ СТВОРІННЯМ СВОГО ТІЛА

“Якщо скинули з себе людину стародавню з її вчинками, та зодягнулися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя її” (Колосян 3: 9, 10).

Розвиток обов'язковий для життя Нового Створіння. У нашому вірші вираз “стародавня людина” уособлює людську волю, яка свого часу заволоділа істотою. Усі, котрі стали християнами в біблійному значенні слова, не тільки прийняли Христа та довірилися Йому як своєму Спасителеві, але й підкорили свою стару волю, свою стару природу до смерті. Відтоді, як вдалося зректися старої волі, вона вже не контролює життя особи. Але навіть після того, як стару волю вдалося прогнати, і замість неї прийшла нова воля, далі залишається тіло “стародавньої людини” – тілесний намет. Нове Створіння, маючи новий імпульс, новий намір, вживає смертне тіло як свого слугу. Тепер нова воля є паном.

Ця нова воля є волею Бога, іншими словами, це – воля, щоб чинити Божу волю. Наше посвячення – це посвячення виконувати волю Бога, бути мертвим для будь-якої іншої волі – чи то власної природної, чи когось іншого. Воно містить у собі посвячення всього, що ми маємо або сподівалися мати як людські істоти. Це означає принесення на вівтар кожного нашого зусилля, кожної нашої здібності, наших сил, нашого часу, нашого гаманця, нашого впливу. Хто укладає Угоду при Жертві, той зарахований до повного числа вибраних. Якщо вони залишаться вірними, то отримають нові тіла у воскресінні.

ЗНАННЯ – ОСНОВА РОЗВИТКУ

У контексті апостол пояснює, як ми роздягаємося і зодягаємося. Ця “нова людина”, це духовно зачате Нове Створіння має розвиватися на основі здобутого знання. Ми маємо трохи знання перед посвяченням, бо інакше не думали би про такий крок. На початку Господь дозволив нам отримати деяке знання. Коли ми прийняли умови і принесли себе в жертву, нам була приписана заслуга Спасителя, Бог нас прийняв і дав зачаття як Новим Створінням через Його Дух, Його силу. Відтоді в усіх, котрі виконали необхідні умови для розвитку, відбувається добра праця.

Ми повинні зростати в любові. Апостол говорить, що ми можемо мати все знання, та бути нічим. Самого знання недостатньо. Однак знання є основою віри та слухняності. Без знання ми б нічого не досягли. Знання показує нам волю Бога – з одного боку, і самолюбство, що належить деградованій природі, – з іншого. Воно показує нам любов і великодушність, притаманні новій природі. Воно показує Господній характер – характер, який ми повинні наслідувати. Ми повинні “відновитися для пізнання за образом [нашого] Створителя” – того, Хто створив нас як Нові Створіння.

Як говорить в іншому місці св. Павло, ми повинні бути перемінені – сформовані знову. Від самого початку ми маємо нову волю, але потрібен час для переміни нашого розуму. Оскільки наш розум звик міркувати на основі плоті, старої природи, то міне трохи часу, перш ніж він відновиться цілковито, щоб дивитися на речі з Божественної точки погляду. Але тільки так ми можемо сформувані характер на зразок Христового.

ВІДНОВЛЕННЯ ЦЕРКВИ ТА СВІТУ – РІЗНІ РЕЧІ

Ми повинні не тільки відновити наш розум, але й привести тіло до підкорення новому розуму, нашій новій волі. А так як наші тіла земні та недосконалі через гріхопадіння, ми ніколи не можемо сподіватися привести їх до повного підпорядкування новому розуму. Завжди існуватиме той чи інший конфлікт. Однак ми повинні умертвити ці бажання та пристрасті деградованої плоті, вважати їх немовби вони – ніщо. Так ми робитимемо поступ, перемінюючись день за днем на образ і подобу нашого Бога та Його дорогого Сина. Той, хто здобуде подобу характеру Учителя, у своєму часі отримає Божественну природу.

Така зміна розуму відбувається тільки в зачатих духом, і не відбувається в тих, хто у світі. Господь матиме справу зі світом у грядущому віці. Людство також потребуватиме відновитися, але його відновлення не буде таким, як відновлення Церкви. Світ потребуватиме нового розуму і має навчитися перемагати свої грішні тенденції, проте від нього вимагатиметься відмовитися

тільки від того, що грішне. Його відновлення буде в напрямку реституції, відродження до колишнього стану досконалої людини. Він не матиме нового розуму, який би конфліктував з людською природою, як у випадку Церкви. Світ не відмовлятиметься від людської природи. Людям доведеться відмовитися тільки від гріха і привести свою людську природу до досконалості з Божественною допомогою, яка буде в той час.

ВСІ ПОВИННІ ДОСЯГТИ ПОДОБИ БОГА

Бачимо, що в кінці кожна істота, яка матиме вічне життя на будь-якому рівні, матиме подобу Бога – образ Бога. Батько Адам у своїй досконалості мав цей образ; святі ангели мають цей образ; Ісус мав цей образ Отця, і Церква повинна мати цей образ. Згодом також світ повинен мати цей образ Бога. Всі повинні любити праведність і служити їй. Зло має завжди викликати відразу. Всі, котрі здобудуть вічне життя, побачать Божественну Мудрість, Справедливість, Любові і Силу і цілковито підпорядкуються цьому критерію в усіх своїх думках, словах і вчинках. Хто не досягне образу Бога в кінці наступного віку – тисячі років Христового царювання – той буде позбавлений життя без можливості повернення.

Господь Ісус сказав: “Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його” (Ів. 17: 3). Знати Бога – означає мати близькі стосунки з Ним, бути подібним до Нього характером, вмінити дивитися на речі так, як Він дивиться. Тільки той, хто має розум Бога, здобуде вічне життя – чи ми говоримо про Церкву зараз, чи про світ у наступному віці.

КОНФЛІКТ МІЖ РОЗУМОМ ТА ТІЛОМ

Св. Павло звертає увагу Церкви на факт, що всі справжні християни є Новими Створіннями в Христі (2 Кор. 5: 17), тож про них можна казати, що вони є відмінні і відокремлені від свого смертного тіла (див. вірші від 1 до 4 того ж розділу). Так ніколи не буде зі світом; це правда тільки щодо зачатих Святим Духом. Господь не судить Нові Створіння на основі вад їхньої плоті, бо вони прикриті. Нові Створіння показують свою любов і відданість тим, як вони

воюють з гріхом та з прагненнями плоті і, перш за все, з бунтівним духом у їхній плоті.

Кожна Божа дитина має ворога у своєму тілі. Більше того, наше тіло внаслідок гріхопадіння так чи інакше переобтяжене гріхом. Нове Створіння хоче виконувати Господню волю. Тому відколи існує Нове Створіння, відтоді існує конфлікт між Новим Створінням і старим тілом. Апостол Павло казав, що він неволив своє тіло, тримав його під контролем нового розуму, і стверджував, що це єдиний шлях, щоб бути послідовником Господа Ісуса (1 Кор. 9: 27).

ПЛОТЬ ТРЕБА ПОВНІСТЮ ПІДКОРИТИ

Справа утримання тіла в покорі має свій початок. Раніше в житті ми питали наше тіло: Яка твоя воля? Яке твоє бажання? Що тобі подобається? Тому зараз трохи важко привести тіло під контроль нової волі і сказати: “Твоя воля, о Господи, а не моя, нехай буде”. Як лоша потрібно загнuzдати, запанувати над ним, так само з нашою плоттю. Якщо її цілковито загнuzдати, тоді вона залишиться підвладною. Від часу до часу, звичайно, вона намагатиметься заявити про себе, але її треба перемогти, бо якщо її не загнuzдати цілковито та не підкорити, якщо дозволити їй іти своїм шляхом, то завжди існуватиме небезпека виходу її з-під контролю, потрапляння в інші клопоти, врешті – повний крах.

Не треба сприймати апостола надто буквально, коли він каже, що неволить своє тіло. Він зовсім не має на думці, що ми повинні в буквальному значенні грубо поводитись з нашим тілом, умертвляти його, як деякі собі уявляють. Ми повинні тримати його в руках, дати йому добрий урок. Мета цього – навчити тіло бути добрим слугою Нового Створіння. Дух Господа не може оживити наше смертне тіло, доки спочатку ми не підкоримо його. Навіть якщо тріумф Нового Створіння означає скору смерть тіла, воно має бути підвладне. Після того, як ми постановили собі, що наша воля, як людських істот, більше не буде паном, а пануватиме тільки Господня воля, єдина річ, яку треба зробити, це задіяти наше тіло в Його службі. Цього вдасться досягти більшою чи меншою мірою, залежно від нашого зростання як Нових Створінь. Коли ця боротьба продовжується, коли ми ведемо її

вірно, наша плоть стає слабшою, а новий розум день за днем відновлюється. Ми вчимося щораз більше підкорювати наше тіло, схилити його до служіння новій волі. Усім має бути зрозуміло, що ми намагаємось чинити волю Господа, що воля плоті є мертвою і до неї не треба звертатися ані на мить.

ВИПРОБУВАННЯ ВІРУЮЧОГО

Апостол називає одну причину, чому він приборкує своє тіло: щоб навчаючи інших, він сам не зазнав невдачі і не відпав. Так само для кожного справжнього християнина це справа надзвичайної ваги, і на неї повинен звертати особливу увагу кожен, хто є вчителем у Церкві. Вибираючи Наречену для Свого Сина, Отець шукає серед тих, котрі приймають Євангельське Послання і бажають наблизитися до Нього. Перше випробування полягає в тому, чи вони повністю посвятаються Богу. Друге випробування: чи вони виконуватимуть це посвячення, чи перемагатимуть плоть і поневолюватимуть її. Третє випробування: чи вони намагатимуться завжди тримати плоть підкореною аж до кінця шляху.

Господь постійно стежить за нашою поведінкою. Його око завжди дивиться, з яким запалом ми розпинаємо власну плоть. Він шукає таких, котрі проявляють у цьому справжню наполегливість. Він шукає побожне насіння – тих, котрі мають вдачу Учителя, а вдача Учителя завжди перебувала у прямій суперечності зі всім грішним. “Ти полюбив праведність, а беззаконня зненавидів; через це намастив Тебе, Боже, Твій Бог оливою радості більше, ніж друзів Твоїх” – сказав Отець про нашого Господа Ісуса. Більше того, Учитель радо поклав Своє життя на жертву, щоб виконати Отцівську волю і спасти світ.

Тепер, в Євангельському віці, Отець шукає для Нареченої Свого Сина тих, котрі понад усе люблять праведність, ненавидять беззаконня і охочі стати живою жертвою, щоб бути задіяними в Божій службі. Наскільки ми проявляємо дух, який мотивував нашого Господа, – любов до всього правильного, готовність боротися проти усілякого гріха в нас, дух жертвувати собою з любов'ю – настільки ми будемо копією дорогого Божого Сина. Якщо в нас не знайдеться для цього належного запалу та енергії, ми будемо

визнані невартими обіцяної нагороди – “нагороди високого поклику” – непридатними, викинутими геть. А хто вчинить гріх на смерть, той буде викинутий геть в абсолютному значенні. Навіть клас Великої Громади повинен довести відданість серця та розуму і повинен ненавидіти гріх, хоча й буде викинутий геть щодо “нагороди”. Ступінь любові та запалу, який ми показуємо у боротьбі проти вад плоті, має багато спільного зі здобуттям нагороди, з рішенням, чи ми будемо спадкоємцями найвищої природи, божественної природи з нашим Учителем.

Бачимо, що наша плоть має тенденцію повертатись до життя зі стану, в якому вона вважалася умовно мертвою, і вести боротьбу за верховенство. Отже, як ми вже казали, нова природа повинна весь час пильнувати, щоб зберегти домінуюче положення, вести добрий бій віри, щоб ми могли здобути “вінець життя”, могли стати переможцями в найвищому значенні – “більш ніж переможцями”. Отже, ми маємо велику відповідальність.

ДВА КЛАСИ У СВІТІ

На даний час у світі є два класи: тілесний і духовний. Тілесний клас живе за своїми природними нахилами, а духовний живе вірою, всупереч плоті. Ті, котрі стали послідовниками Ісуса, є зачаті Святим Духом. Вони підняті до вищого рівня, ніж інші у світі. Для них старі речі колишнього життя проминули, бо вони їх зреклися, і все стало новим.

Апостол стверджує, що коли б вони жили за тілом – за своїми природними нахилами, бажаннями та амбіціями світу, тобто коли б вони знову опустилися до рівня світу – вони помруть. Тільки тоді, коли ми вірно зносимо все, коли ми страждаємо з Христом, ми будемо царювати з Ним. Наші страждання з Христом – це не підтримка якогось безглуздя, не намагання носити якусь особливу зачіску чи одягати стильний одяг і т.п., а активне протистояння неправді, життя якомога далі від духа світу, енергія та запал (залежно від нагод) у поширенні Правди. Господні речі мають бути нашими речами у всьому. Це веде до конфлікту зі світом, з тенденціями та схильностями нашої власної плоті, бо ми з природи любимо речі, які любить світ.

НАША ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ І НЕБЕЗПЕКА

Не треба винуватити світ, що він живе по плоті, бо такий шлях є природним для деградованої природи. Але з нами є по-іншому, бо ми пожертвували земне, щоб здобути духовне. Для нас було би катастрофою, коли б ми жили по плоті, коли б ми сіяли для плоті, а не для Духа. Нам неможливо жити в повній мірі по Духу, але можливо прикладати енергійні зусилля, щоб так було. Ми можемо жити по Духу, хоча не можемо піднятися до досконалого мірила. Проте ми можемо робити якнайкраще; ми можемо будувати плани і задуми на основі того, що Божий Святий Дух нам наказує і схвалює, і на основі мудрості, яку Бог дає нам, щоб ми розуміли. Це єдиний шлях, яким ми можемо досягти вічного життя та слави, обіцяних Господом вірній Церкві.

Щоправда, ми визнаємо, що існує два класи, які здобудуть вічне життя, але тільки одному з них буде дано щедрий вхід у Царство. Хто сіє щедро Духові, той пожне більшу нагороду. Хто сіє скупко, той пожне меншу нагороду. Хто намагається жити в повній згоді з Богом та всупереч всьому, що протистоїть Богу, намагаючись молитвою та вивченням Слова переконатись у Його волі, той здобуде обіцяну нагороду (Фил. 3: 14).

Хто ж є духовно зачатий, але потім живе по плоті, той не повинен сподіватися жодної нагороди, ані навіть реституції. Для таких немає нічого окрім Другої Смерті. Вони мали свій шанс здобути життя, та не розпорядились ним. Христос прийшов дати одну повну, особисту можливість кожному і всім – тільки одну. Бог дав Адамові можливість мати вічне життя, але Адам на той час не мав досвіду гріха та його наслідків, тому після пробудження він матиме нагоду, рівнозначну тій, яка буде дана всьому світу. Христос помер, щоб відкупити всіх і дати у відповідному часі всьому людству повну, чесну можливість мати вічне життя після здобуття досвіду з природою та наслідками гріха.

Церква має своє випробування зараз. Цей клас, який має нагоду сьогодні, обмежений. Ніхто не може мати повної міри відповідальності, крім тих, котрі мають ясне розуміння і особливі можливості, запропоновані сьогодні

небагатьом. Після зачаття Святим Духом вони повинні здобути духовне життя, інакше зазнають повної невдачі і підуть на Другу Смерть.

У наступному віці світ буде виведений з гробу – стану смерті – недосконалим, зіпсованим. Великий Посередник доглядатиме справи світу, попередньо задовольнивши справедливість щодо нього. Його місією буде допомагати людству підніматися до досконалості – всім, хто цього забажає. Хто ж продовжуватиме жити або намагатиметься жити за грішними потягами своєї деградованої плоті, той остаточно буде знищений. Хто віддаватиме перевагу гріху, прийшовши до ясного знання різниці між добром і злом і маючи доступ до усіякої наявної допомоги, щоб піднятися зі свого деградованого стану, той буде відтятий, бо він псує та занечищує землю. Хто бажав би здобути в наступному віці вічне життя на людському рівні, той повинен намагатися жити в згоді з Божим Законом, праведно. Тоді він досягне повної досконалості та реституції під проводом та з допомогою Месії.

ОСОБЛИВІ БИТВИ ЦЕРКВИ

Ще славнішими є перспективи тих, котрі зараз вірно біжать в перегонах за нагородою Високого Поклику, представленою Церкві! Однак щоб здобути перемогу та отримати вінець, треба здолати ворогів. Доки не закінчиться останній бій, ми не повинні ані на мить послаблювати пильність чи відкладати убік якусь частину нашої зброї.

Придивляючись уважніше до того, які битви доводиться вести Новому Створінню, ми розуміємо, що багато з них є битвами з успадкованими недоліками плоті – з гріхом у нашому смертному тілі, який старається захопити нас у полон. Відколи ми стали Новими Створіннями, явні гріхи плоті поступово стають огидними навіть для тих, котрі свого часу були в їхньому рабстві. Якщо їх вдасться перемогти, то це буде велика перемога. Але ще є гріхи, які ледь помітні, які ховаються в плоті тих, котрі стали Господніми. Ці нахили приховані таким чином, що вони часто обманюють нову волю, яка потребує навчитися ясно сприймати принципи праведності.

До важливих уроків у Школі Христа належить урок, що ненависть до брата є убивством, тож ми повинні ненавидіти не тільки злочин, але й злочинний дух, повинні гнати його геть, щоб у

серці не позосталося нічого, крім любові та доброзичливості до інших, у тому числі до наших ворогів. Тільки більш навчені та виховані учні Школи Христа бачать чітко та виразно значення слів апостола, коли він називає гнів (тілесну лють), злобу, ненависть, колотнечу, заздрість, злі здогадки вчинками диявола, з якими треба боротися до кінця.

“ТОМУ БЛАГАЄМО ВАС”, УЛЮБЛЕНІ

Всі Божі діти повинні зрозуміти, що “любов не чинить зла ближньому”, ані не бажає його. Ми повинні знати, що такі погані почуття народжуються в розумі, в серці. Як тільки справжній воїн хреста побачить котрийсь з цих гріхів, що проявляється зовні або ховається в серці, він повинен почати військову кампанію проти нього і повинен йти до Престолу Благодаті за обіцяною благодаттю для своєчасної допомоги.

Тільки так Божа дитина може зберегти свою репутацію чистою і втримати Господню милість та благословення. Нехай кожен з нас, улюблені, наполегливо застосовує до себе ці уроки. Намагаймося уважно йти за прикладом улюбленого апостола Павла і “неволити” своє тіло, щоб ми не були викинуті геть. Пам’ятаймо у своєму

розумі, що ми “скинули з себе людину стародавню з її вчинками” і “зодягнулися в нову”; що ми зараз є на випробуванні стосовно вічного життя чи смерті; що ми проходимо пробу, і нам дано можливість показати щирість та глибину нашого посвячення Господу. Безсумнівно, це повинно стимулювати нас і заохочувати до вірності. Пам’ятаймо, що поневолення тіла має відношення до їжі, до пиття, до одягу, який ми носимо, до того, як ми проводимо посвячений час, до кожної нашої думки, слова та вчинку.

Ці битви нового розуму з плоттю є “доброю боротьбою”: доброю в тому значенні, що це боротьба проти закоренілих вад та напосідань деградованої природи, боротьба проти спокус зсередини та ззовні, які апелюють до нас як людських істот. Ці битви є “доброю боротьбою”, бо весь шлях Нового Створіння є шляхом віри, бо “ми ходимо вірою, а не видінням”. Ми б ніколи не виграли цієї боротьби без сторонньої допомоги, тому треба триматися якомога ближче Господа. Ми повинні “пильнувати та молитися”, зодягнути на себе і міцно прилаштувати всю Божу зброю. Час короткий, щоб завершити цю працю в собі. Тому будьмо дбайливі!

R5685 (1915 p.)

ПРИВІТНІСТЬ – ПРИКМЕТА ХРИСТА

“А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим, що навчав би противників із лагідністю” (2 Тимофія 2: 24, 25).

Слова нашого вірша були зверненням апостола Павла до Тимофія, старшого Церкви. Господній народ – усі, котрі належать до Тіла Христа, – є синами Бога. Проте всі вони є слугами – рабами Ісуса Христа. Кожний справжній син бажатиме служити інтересам свого батька, особливо якщо це справедливий, люблячий батько. І кожен вірний слуга хотітиме служити інтересам свого пана або свого наймача, особливо якщо це шляхетний, гідний довіри наймач або пан. Наш Господь Ісус, який був особливим Сином Небесного Отця, став слугою всіх, щоб служити інтересам Отця, щоб виконувати Його волю.

Наш вірш стосується будь-якого слуги Бога, будь-якого члена Церкви Христа, незалежно

від того, чи він займає між братами якесь становище, чи ні. Це – припис, який стосується всієї Церкви. Кожна духовно зачата Божа дитина повинна навчати залежно від нагод та здібностей, підпорядковуючись наведеним у Святому Письмі обмеженням стосовно статі тощо. “Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев’язати зламаніх серцем, полоненим звіщати свободу, а в’язням відчинити в’язницю” (Іс. 61: 1). Ці слова пророка стосуються кожного члена Христа, Голови та Тіла.

ВЛАСТИВИЙ СПОСІБ ПРЕДСТАВЛЕННЯ ПРАВДИ

Але Послання Доброї Новини, яке Господь нам дав, щоб звіщати, не треба накидати силою. Щоб бути добрими слугами Господа, слухатися Його постанов, ми не повинні сперечатися, не повинні переконувати або сваритися. Навчати треба з покорою, а не з почуттям вищості або

бажання показати скільки ми знаємо. Наше Послання є для тих, котрі мають “вуха, щоб слухати”. Ми не повинні бути надокучливими, нав’язувати себе, щоб тільки змусити людей слухати. Навіть якщо ми готові пожертвувати власними інтересами заради проголошення того, у що ми віримо, ми не повинні при цьому змагатися, злитися або ставати причепливими. Не можна казати про тих, котрі, представляючи Правду, люблять сперечатися, що вони не є членами Христа, просто вони, мабуть, ще не навчилися поводитися краще. Вони ще не розвинули в собі достатньо прикмети любові; в цьому відношенні їм бракує небесної мудрості. Одного разу два учні нашого Господа повернулися з Самарійського селища, мешканці якого не хотіли продати їм їжі. Розгнівані, вони запитали Ісуса, чи не повинні вони спровадити вогонь з неба, щоб понищити їх? У відповідь наш Господь сказав: “Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губить душі людські, а спасати!” (Лк. 9: 55, 56). Отже, сьогодні є особи, які готові сперечатися при кожній нагоді. Хоча така тенденція не означає, що вони не є Господніми дітьми, однак вона показує, що вони є в неправильному стані і потребують покращення.

Святе Письмо прищепляє речі, які подобаються Богу. Господні послідовники мають бути привітними до всіх людей – не тільки до братів у Христі, а й до всіх інших. Вони не повинні породжувати суперечки, не повинні вдаватися до запеклих перемовлянь, а бути довготерпеливими, тактовними до думок та переконань інших. Може трапитися, що християнин опиниться в становищі, де йому доведеться захищатися, але одна річ – захищатися розумно, і зовсім інша – сперечатися та ставати агресивним.

Намагаючись донести Правду до інших, ми повинні пам’ятати, що не всім треба представляти свою віру. “Не розсипайте перел своїх перед свиньми”. Вони не оцінять ваших перел, а, навпаки, будуть хотіти заподіяти вам кривду за те, що ви їх не похваляєте. Та навіть якщо ми не сперечаємось, ми повинні бути уважними, щоб тримати перед собою Слово Життя. Якщо Правду атакують, і щирі душі є в небезпеці спіткнутися, ми повинні, як радить апостол,

“боротись за віру, раз дану святим” (Юди 3). Це не означає, що ми повинні сваритися або влаштовувати полеміку в буквальному значенні слова. Треба бути готовим говорити Правду при кожній сприятливій нагоді з поміркованістю, лагідністю та покорою і одночасно зі щирістю та запалом, бо це наша робота. Якщо ті, кому ми представляємо Послання Правди, є в правильному стані, вони її запрогнуть. Тому ми повинні бути готовими покласти наше життя на захист Правди та її інтересів.

Чим більше в нас буде витримки, спокою та самовладання, коли нам заперечують, тим краще ми зможемо захистити і запропонувати Послання, яке ми даємо. Чим більшою буде різниця між нашим духом і духом нашого опонента, тим міцнішим буде наш аргумент на користь Правди в розумі тих, кому доведеться слухати, і більш ймовірно, що ми роззброїмо упередження в розумі того, хто нам протистоїть, якщо в нього щире та чесне серце. Хто втрачає самовладання і стає забіякуватим та незговірливим, той нищить свою справу. Ніколи не треба втрачати голову, бо тоді ми, напевно, скажемо щось, що краще було не говорити, а наш тон та манера будуть свідчити, що ми не є ведені Духом Учителя. Така помилка може наробити більше шкоди, аніж принести добра. Ми завжди повинні представляти Послання привітно, доброзичливо, переконливо. Можливо, що навіть доведеться бути наполегливим у своїх аргументах, але дух самого представлення має бути привітним як у приватній розмові, так і публічно.

КВАЛІФІКАЦІЯ СПРАВЖНЬОГО ВЧИТЕЛЯ

Апостол каже, що слуга Господа повинен бути “здібний навчати” (1 Тим. 3: 2; 2 Тим. 2: 24). Тут св. Павло особливо звертається до старших Еклезії. Бути здібним навчати – означає має учительські здібності. Не всі мають такі здібності, такий дар робити щось зрозумілим для інших. Є особи, які чим більше говорять, тим важче їх зрозуміти. Якщо хтось зауважить таке в собі, то краще взяти написане на папері і тоді спробувати навчитися, як краще представити Послання, щоб воно засвоїлося в розумі інших – як зробити його виразним,

зрозумілим і логічним. Представляючи Послання іншим, обов'язково мати терпеливість. Треба навчитися раз за разом повертатися до основного пункту, сприймаючи з розумінням того, кому ми пояснюємо, і пам'ятаючи, на які труднощі ми самі натрапляли, коли намагалися вибратися з темряви на світло.

Чи ви представляєте Правду в приватній розмові чи публічно, ніколи не будьте самовпевненими, ніколи не проявляйте зверхності. Ніколи не дозволяйте собі потрапляти в роздратування, кажучи: "Я про це знаю стільки, скільки ти не дізнаєшся за рік". Ані навіть не дозволяйте, щоб така думка знайшла відображення на вашому обличчі, чи в інтонації, чи в манерах. Бачите, ви можете показати себе чотирма різними способами, але навіть одного з чотирьох достатньо, щоб звести бар'єр між вами і тими, кого ви пробуєте зацікавити. Треба бути лагідним, скромного серця, покірним.

Якщо хтось наводить вам аргумент або вірш зі Святого Письма, який на його гадку суперечить вашій позиції, скажіть йому: "Гаразд, брате, давай подивимось, чи це погоджується з вченнями Біблії. Ми повинні приймати як Правду тільки те, що узгоджується зі всіма твердженнями Божого Слова. Давай переконаємось". Майте лагідну, поступливу манеру, яка свідчить, що ви готові вчитися від іншого,

якщо він може вас чогось навчити з вірного Господнього Слова. Ось так ваш опонент матиме більше бажання слухати, що ви йому кажете – якщо він взагалі налаштований думати.

Безсумнівно, Господній народ щораз більше засвоює урок, який прищеплює наш вірш: "А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх". Цей урок повинні завчити всі – старші, диякони і кожен член Тіла Христа. Він потрібен для побудови нашого власного характеру і для того, щоб ми могли більш ефективно служити Учителеві. Коли ми вперше вирушили в бій, взявши Меч Духа, ми, напевно, добилися певних успіхів, проте, можливо, нарobili також більше збитків, ніж доброго. Ми відчували, що в нас є щось, що ніхто не зможе здолати. Та поступово ми вчилися бути більш привітними, більш мудрими, більш терпеливими, більш люблячими. Це робить нас більш кваліфікованими для навчання інших. Ми побачили, як ми можемо зашкодити Господній Справі через неправильне представлення Правди, і як властивим представленням ми можемо більш успішно виконувати Господню працю, знаходячи шлях до зголомділих сердець, і більше подібатись нашому великому Цареві, Котрого ми всі любимо і Котрому прагнемо служити.

R5698 (1915 p.)

ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

ПСАЛОМ 141

БАГАТО ХТО ПОКЛОНЯЄТЬСЯ, АЛЕ МАЛО ХТО МОЛИТЬСЯ – ТІЛЬКИ ОСВЯЧЕНІ В ІСУСІ ХРИСТІ – ЇХНЯ ЧАСТА ПОТРЕБА – "ОЧІ ТВОЇ ВІДКРИТІ" – ЇХНІ МОЛИТВИ ВОЗНОСЯТЬСЯ НЕМОВ КАДИЛО – НАВЧИТЬСЯ МОЛИТИСЯ – ПРО ЩО ПОТРІБНО МОЛИТИСЯ – ЧЕКАННЯ НА ВІДПОВІДЬ – ПОДИХ ДУХОВНОГО ЖИТТЯ

"Бережи Ти від пастки мене, що на мене поставили" (вірш 9).

Коли ми думаємо про велич Творця, Котрий створив Небеса, землю і все, що на них, коли ми думаємо про власну дріб'язковість, немічність та недосконалість, ми здивовані у край, що наш Бог влаштував так, що навіть найкращі Його створіння потребують підтримувати єдність з Ним через молитву. Не треба випускати з уваги різницю між поклонінням та звеличенням, яке кожен може віддати Господу,

і молитвами та благаннями, які Господь приймає тільки від посвяченого народу та їхніх дітей, ще підлітків.

Наведемо приклад: одна річ, коли мешканці вітають правителя або царя, знімаючи шапки і схилиючи голови, і зовсім інша річ, коли цар або правитель може прийняти людей з натовпу як своїх приятелів або для розмови, коли вони можуть розповісти йому про свої справи, отримати від нього пораду та підказку. Хоча Бог проявляє інтерес до всього світу

людства – глибокий інтерес – його не можна порівняти з інтересом до Його Церкви. Під Церквою ми розуміємо не якусь секту, партію чи віровизнання, а тих осіб, котрі, незалежно від сектантських поділів, уклали у своєму серці угоду з Господом, відмовившись від власної волі і прийнявши замість неї волю Бога в Христі. Вони є біблійною Церквою, імена котрої записані на Небесах (Євр. 12: 23). До них звертається Біблія як до святих Бога, про котрих сказано: “Бо все ваше... ви ж Христові, а Христос Божий” (1 Кор. 3: 21-23).

Божа Церква у світі не є багаточисленною. Як каже Біблія, серед неї небагато-хто заможні, небагато-хто мудрі, небагато-хто вчені, а переважно вбогі цього світу, багаті вірою, спадкоємці Царства (1 Кор. 1: 26; Як. 2: 5). Їхнє панування, їхня влада та контроль у справах світу прийдуть тоді, коли вони зазнають переміни воскресіння, і буде повністю запроваджене Царство Месії. Тоді вони житимуть і царюватимуть з Христом тисячу років (Об. 20: 4).

ХТО МОЖЕ МОЛИТИСЯ

Як не дивно, але багато хто прийшов до висновку, що будь-хто, будь-коли може з'явитися перед Всемогутнім Богом зі своїми проханнями. Кажуть навіть, що Бог незадоволений, що люди не приходять до Нього отак. Усілякі такі уявлення про молитву свідчать про недостатнє вивчення Біблії, про недостатнє знання Біблії. Вона навчає, що молитва – це великий привілей. Ісус казав, що “до Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”. Більше того, Він вказав на обмеження для тих, хто хотів би наблизитися до Отця через Нього: вони мають бути Його учнями; вони повинні стати Його учнями; вони повинні прийняти на себе певні зобов'язання, обіти. Вони повинні відмовитися від власної волі і прийняти волю Ісуса. Вони повинні покласти все, що в них є, на вітвар, інакше вони не можуть бути прийнятими, не можуть бути представленими Отцю, не можуть бути зачатими Святим Духом, не можуть називатися синами Бога і не можуть ними вважатися, не можуть бути співспадкоємцями з Ісусом Христом у Його грядущому Царстві – не можуть мати привілеїв Божих синів, доступних у цьому житті: привілеїв молитви, Божественної спільності, єдності та привілеїв навчатися.

Усі ці особливі благословення Біблія приберігає для тих, котрі особливим, винятковим чином стали синами Бога. Але навіть їм, відколи вони стали синами Бога, Ісус нагадує про небезпеку втратити привілей молитви. Він каже: “Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться у вас [не інакше], то просіть, чого хочете” (Ів. 15: 7).

Віримо, що хибне тлумачення справи молитви виявилось для багатьох не на користь. Більшість, підтримуючи стосунки зі злом, тільки інколи вдається до Господа в тих чи інших клопотах, при цьому не уклавши угоди з Ним, не отримавши визнання синівства і не прагнучи цього. Коли б вони були правильно поінформовані, то спершу були би приголомшені у своєму розумі. Вони б умить пробудилися і усвідомили, що вони є без Бога в цьому світі; що їхні справи не знаходяться під Його доглядом; що вони є частиною світу, перебувають під загальним прокляттям – під вироком смерті.

Найвищі прикмети людського розуму – почуття поклоніння, поваги, шанобливості, духовності – знаходяться у верхній частині мозку. Навіть поганим людям часом здається, що вони подобаються Богу, коли вони моляться до Нього і просять посприяти в чомусь. Вони не збагнули, що Бог промовляє до них словами: “Чого про устами Мої розповідаєш, і чого заповіта Мого на устах своїх носиш? Ти ж науку зненавидів, і поза себе слова Мої викинув” (Пс. 50: 16, 17).

Пора вже більш виразно побачити різницю між Церквою та світом, а також оцінити привілеї Церкви. Тоді в інших пробудиться почуття, що Бог їм потрібен. Хіба в години лиха, коли вони зрозуміють, що вони без Бога, вони не стануть більш охочими щиро шукати Його шляхом, який Він визначив – через Господа Ісуса Христа та повне посвячення? Це єдині умови, на яких Ісус прийме їх і буде їхнім Заступником перед Отцем, даруючи титул та привілей синів Бога, цінний в теперішньому житті і в прийдешньому.

КАДИЛО, МОЛИТВА, ПЕРЕД БОГОМ

Пророк Давид у своїй лекції показує християнина в його горі, котрий приходиться до Бога так, як Бог повелів: “Господи, кличу до Тебе, поспішися до мене, почуй же мій голос, як кличу до Тебе! Нехай стане молитва моя як

кадило перед лицем Твоїм”. Саме така думка виражена в Біблії ще в іншому місці – що молитви Божого народу здійснюються перед Ним, мов запашне кадило (Об. 5: 8). До речі, древнє кадило, яке зображувало молитви святих, складалося з рідкісної суміші прянощів, які давали особливо приємний запах; і нікому не дозволялося робити таке кадило, за винятком священників, які його приносили (2 М. 30: 34-38; 37: 29). Ось так Господь ще раз свідчить про привілей молитви, про наближення до Нього прийнятним чином, на що мають право тільки позаобразні священники, названі св. Петром Царським Священством (1 Петр. 2: 9).

Тільки ті з Господнього народу, котрі посвятили Йому своє життя до смерті, є показані як члени Священства, які складають жертви і до яких апостол писав: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1). Господь урочисто обіцяв цьому особливому класу, що Він його вислухає і навіть дасть відповідь – не обов’язково за їхніми тілесними уподобаннями, але дивитиметься на дух їхнього благання і подасть за Своєю Мудрістю найбільш корисні випробування та благословення.

ПРО ЩО МИ МАЄМО МОЛИТИСЯ

Наші молитви повинні співпадати з нашими прагненнями. Так у нашій лекції показано, що Церква Христа молиться до Господа, щоб Він поклав сторожу її устами. Річ у тому, що вони намагаються стримати уста від слів, які б нашкодили іншим, і, навпаки, говорити так, щоб допомогти людству та вшанувати Бога. А так як вони добиваються чистоти серця і уникають робити злі вчинки зі злочинцями, то вони моляться: “Не дай нахилитися серцю моєму до речі лихої, щоб учинки робити безбожністю, із людьми, що чинять переступ, і щоб не ласувався я їхніми присмаками”, – допоможи в моїй рішучості протистояти всьому цьому.

Наскільки важливо, щоб посвячений Господній народ, приходячи до свого Отця в молитві, ретельно приглядався до свого життя! Наскільки важливо помічати, чи його благословення, розкоші та присмаки не дісталися з порушенням принципів справедливості та любові – всупереч Золотому Правилу! Хто молиться розважливо,

той напевно буде придивлятися до свого життя, щоб очистити свої відносини на роботі, щоб не їсти ласощі, які дісталися йому несправедливо або через утискання інших, а, навпаки, тішитися буденними речами в житті, якщо вони отримані добрим чином на основі принципів праведності, принципів любові.

“ЯК ПРАВЕДНИЙ ВРАЗИТЬ МЕНЕ”

Клас, який знаходиться в єдності з Богом через молитву та намагання бути слухняним Його постановам та законам, настільки захоплений цим, що може казати, як у Псалмі, що йому не зашкодить навіть докір праведного. Для нього докори немов добірна олива, яку захожий отримував від господаря в давні часи. Справжні християни – це клас, який має спільність з Богом через молитву, – має прикмети серця, які апостол описує як плоди Святого Духа: покору, привітність, терпеливість, довготерпіння, братню доброзичливість, любов (Гал. 5: 22, 23; 2 Петр. 1: 5-8). А так як у них є ці плоди, їх не легко вивести з рівноваги, і вони справді радіють від труднощів та уроків, які Господнє провидіння може привести на них – особливо, якщо ті приходять через братів і, перш за все, через тих братів, які дають докори по-християнськи, з покорюю, пам’ятаючи про себе, щоб самим не спокуситися (Гал. 6: 1).

У таких випадках докір буде благословенням від Господа, якщо він даний і прийнятий саме в такому дусі. Біблійні докори не шкодять ані голові, ані серцю. Своєю чергою, треба вчитися давати зауваження іншим так, щоб не кривдити, а допомагати. Потрібно молитися одні за одних про те, що може здатися лихом, хоча на основі Господньої обітниць речі, які можуть здатися лихом, а також всі життєві справи допомагають разом на добре тим, хто Його любить, хто покликаний на основі Його задуму.

Один з поправлених перекладів наводить ці слова так: “Це олива на голову, її не відкине моя голова, бо ще і молитва моя проти їхнього зла”. Пророк мовою гіперболи каже про труднощі Церкви, які немов наближають її до смерті: “Як дрова рубають й розколюють їх на землі, так розкидані наші кістки над отвором шеолу [гробу]” – немов тріски з-під сокири дроворуба, котрий не вважає за потрібне їх

збирати. І хоча так можуть сприймати Божих святих зі світського погляду, Бог дивиться на них по-іншому, як це дає зрозуміти вірш: “Бо до Тебе, о Господи, Владико, мої очі, на Тебе надіюсь, не зруйнувай мого життя”.

Якими б не були лиха посвяченого Божого народу в теперішньому часі, як би не принижували їх своїми руками великі та мудрі цього світу, вони мають обітницю від Бога про славу, честь та безсмертя в майбутньому. Вони вірять Йому, і Він не залишить їх напризволяще. Він сказав: “І сили адові [шеолу, гадес] не переможуть її”, тобто сила гробу не здолає Господніх помазанців – Христа та Церкву. Вони вийдуть зі сили гробу славними у величності Першого Воскресіння, щоб царювати тисячу років (Об. 20: 6).

“БЕРЕЖИ ТИ ВІД ПАСТКИ МЕНЕ”

Сатана показаний як птахолов, як ловець, що полює на Господній народ – так само як мисливець намагається уполювати строкатих птахів. Перед винайденням пороку мисливці ловили дичину за допомогою пасток та тенет. Хоча сатана показаний як хитрий ворог, він використовує також знаряддя. Головним з цих знарядь, як згадує Біблія, є грішні ангели, для котрих він є князем – “князем демонів”. Але й серед людей він має багато тих, котрі чинять беззаконня. Вони – його слуги, навіть

якщо цього не розуміють. Апостол сказав: “Ви й раби того, кого слухаетесь”. На основі згаданого правила ми вважаємо, що багато тих, котрі називають себе слугами Бога, обманюються і насправді є слугами лукавого, бо роблять його діла, як про це говорив Ісус. Вони співпрацюють для підтримки безчестя, беззаконня, несправедливості, приховують Правду і вводять людей в оману.

Господь допоможе Своему народу; Він виволить його з різних пасток супротивника, і остаточно сатана та його прибічники потраплять у власні пастки. Так, у стародавні часи, коли єгиптяни намагалися полонити ізраїльтян у Червоному морі, Господь відкрив шлях для ізраїльтян, і вони втекли; хоча вороги переслідували їх, вони самі впіймалися у пастку і потонули.

Так само у великому Часі Горя, що надходить, сатана та його слуги будуть захоплені цим горем так, як вони не сподівалися. Церква уникає того, що приходить на світ, і стане перед Сином Людським, змінена силою Першого Воскресіння і покликана бути з Ним як клас Його Царства. Натомість світ піймається у пастку в цьому великому Часі Горя. Та, завдяки Богу, це буде йому на користь, коли люди навчаться Господніх шляхів більш виразно і отримають велике благословення від Всемогутнього.

R5692 (1915 p.)

Нагадуємо, що Пам’ятка смерті нашого Господа цього року буде 13 квітня після 18 години вечора. Нехай вона принесе благословення всім Його послідовникам, котрі йдуть вузькою дорогою посвячення.

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.